

COACH

„Charakter
a zkušenosti
jsou mnohdy
více než
odbornost.“

Jaroslav Šilhavý

Trenér fotbalové
reprezentace,
s níž postoupil
na EURO 2020

Spot

magazín vydávaný
ve spolupráci s Českým
olympijským výborem

baseball
basketbal
florbal
hokej
hokejbal
plavecké sporty
squash
softball
stolní tenis
volejbal

BENEFIČNÍ VEČER

pro
Vládu
Mikuláše

VLÁDA MIKULÁŠ

FUTSAL ZA ŽIVOT

PORAZÍME NEPORAZITELNÉ

Hvězdným hostem
bude **MIKOLAS
JOSEF**, který
vystoupí
bez nároku
na honorář

Další účinkující:
ABBA World Revival
Gender Question

22. února 2020
od 19⁰⁰ hod

Kulturní centrum
Novodvorská
Praha

Prispěj na dobrou věc!

Vstupenky kupujte na www.ticketportal.cz

COACH

COACH. Měsíčník. Ročník 5., číslo 2, vychází 4. 2. 2020.
Samostatně neprodejně, vychází jako příloha deníku SPORT.
Adresa: 170 00 Praha 7, Komunardů 1584/42,
e-mail: magazinsport@cncenter.cz,
www.isport.cz,
telefon: po předvolbě +420 225 97
volte linku 5275,
Redakce – linka 5111.

Šéfredaktor: Lukáš Tomek,
vedoucí redaktor: Petr Schimon,
grafici: Dagmar Šenfěldová, Jaroslav Komolý,
autor grafické úpravy: Milan Jaroš,
redakční rada: Michal Ježdík, Filip Šuman,
Zdeněk Haník, Michal Barda,
inzerce: Jan Nassir (7338),
jan.nassir@cncenter.cz,
ředitel inzerce: David Šaroch (7227),
kontakt na inzertní poradce: linka (7512),
marketing: Pavel Janega (7454),
ředitel výroby a distribuce: Libor Berka (7283).

Vydává: CZECH NEWS CENTER a.s.,
Komunardů 1584/42, 170 00 Praha 7,
IČO: 02346826
Generální ředitelka: PhDr. Libuše Šmuclová.
Rozšiřují společnosti PNS a.s.
Tiskne: EUROPRINT a.s.,
ISSN 2464-6865.

Registrace MK ČR E 22423.
Nevyžádané rukopisy, fotografie
a kresby se nevracejí.
Redakce nezodpovídá za obsah inzerátů.
Publikování nebo jakékoli jiné formy dalšího
šíření obsahu časopisu COACH
jsou bez písemného souhlasu vydavatele
zakázány.
© CZECH NEWS CENTER a.s.

TERMÍN UZÁVĚRKY: 28. 1. 2020
TITULNÍ SNÍMEK: HERBERT SLAVÍK
VE SPOLUPRÁCI:

FOTO: SHUTTERSTOCK.COM

Mentalita mamby

„... pak mi ale učaroval zvuk, který míč vydával při driblinku. Křupavý, čistý zvuk, který se ozýval při dopadu na dřevěnou podlahu v tělocvičny. Jeho předvídatelnost. Zvuk života a zářivých světél v hale. Všechno to začalo u zvuku míče, do kterého jsem se už jako malý kluk úplně zamiloval...“

A skončilo to bohužel tragicky dne 26. ledna 2020. I když to přímo nesouvisí s obsahem čísla měsíčníku COACH, který právě otevíráte, nedá mi to, abych se nevrátil o týden nazpět, kdy dohořelo jedno velké sportovní srdce. Jeden z největších basketbalistů všech dob Kobe Bryant tragicky zahynul ve svých 41 letech.

Vypůjčil jsem si na začátek jeho slova, která stojí v předmluvě knihy Mentalita mamby. Vyдалa ji minulý rok Česká trenérská akademie ČOV, která je ve spolupráci s deníkem Sport i producentem tohoto trenérského časopisu. Stejně, jako celý sportovní svět, i my posíláme poslední sbohem jedinečné sportovní osobnosti.

Život to tak píše podle svého záměru, ale běží dál. A proto zahrají i na radostnější notu. Viděl jsem turnaj hokejových trojek na dětské olympiádě v Lausanne. Probíhal v tříčlenných týmech + brankař. Hra není nikdy přerušována, po gólech se rozjíždí plynule od branky manšaftu, který inkasoval gól. I vyloučení se děje až při střídání, jež určuje klakson, nikoli trenér. Střídají

obě družstva najednou po minutě. Kdo ze střídajících se dříve dostane k osamocenímu puku, je ve výhodě. Střídají se pravidelně všechny tři trojky v rámci týmu, jednou za třetinu i brankař. V podstatě se nekoučuje.

A teď to nejzajímavější. Týmy jsou mezinárodní – nalosovány z hráčů různých zemí. Tím pádem strategie hrají pouze minimální roli – jde stále o řešení tady a teď. Ježíš, vždyť tenhle turnaj je v podstatě ten pověstný plácek, po němž se plačtivě volá! Když ze života děti zmizelo hraní na plácku, musíme ho tam importovat jinak.

Současné děti se spontánně nescházejí na hřišti či na ulici jako dříve, třeba za mého dětství, to je pravda. Ale princip herního učení zůstal stejný jako za starých časů.

A tak mi pro jednou promiňte, že vás neseznamuji s obsahem čísla a sdílím s vámi dva silné emocionální dojmy posledních dní. Přesto přeju příjemnou četbu.

Zdeněk Haník
bývalý trenér volejbalové reprezentace a předseda České trenérské akademie ČOV

Do

TEXT: ZDENĚK HANÍK

kážu lidi stmelit

Už zažil, jak to chutná na trůnu i v kanále. **JAROSLAV ŠILHAVÝ** nepůsobí jako hybatel, spíše jako klidná síla. Vlastně to o sobě ví a nedělá se někým jiným. Tento rok pro něho může být osudový, poněvadž bude lodivodem českého národáku na fotbalovém EURO. To je věru zkouška ohněm. Sází hlavně na životní zkušenosti a hodnoty. Sází na člověčinu.

Verner Lička tvrdí, že v českém fotbale je skupina, která vnímá moderní světové trendy, počítá vás k ní. Co vy na to?

„Začnu možná zešíroka. Každý máme nějaký vývoj, životní i profesní. Když jsem byl trenérem Liberce, hráli jsme evropské poháry a docela jsme byli i úspěšní. Ale byl to taktický způsob, odzadu, dobré bránění. Góly jsme dávali z brejků a ze standardek, a týmovým zodpovědným výkonem jsme udělali výsledek. Ale teď, ať už Slavia nebo národák, tomu jdeme naproti. Porazili jsme tady Anglii, kterou považuji za jedno z nejlepších mužstev v Evropě i na světě, a neporazili jsme ji takticky nebo defenzivně. Byl to ofenzivní aktivní fotbal. Možná to měl na mysli Verner Lička.“

Lička tvrdí, že moderní trendy jsou: naběhat toho víc ve správných zónách, přemísťovat celý tým do těžiště hry, a tím pádem větší intenzita hry bez míče. Vidíte to také tak?

„Podobně, ale nechci z toho dělat vědu... Důležité slovo je správná organizace hry, aby každý neběhal, kde chce, ale aby byl sladěný s týmem. Je to 10 hráčů proti 10, což je hodně lidí, a součinnost musí být preciznější, abychom mohli získat převahu. Třeba někdy soupeři úmyslně necháte míč a v momentě, kdy jde do ofenzivního postavení, ho donutíte ke ztrátě. Získáte míč a dokážete využít situace, kdy je v otevřeném postavení, a máte větší šanci ohrozit jeho branku.“

Na hřišti je poměrně mnoho hráčů, mnoho mozků. Jakou skutečnou moc nad nimi má trenér?

„Určitě to není stejné jako třeba v basketu nebo házené, kdy jsou trenéři blízko a hráči je slyší. U nás je to složitější. Stadion je veliký, třeba i pro 50 tisíc lidí, takže během zápasu je koučinku minimálně. Můžete působit vizuálně, třeba gesty, aby hráči viděli, že se něco děje. Ale těžko se dá mluvit o řízení. Někdy třeba v přerušené hře, při ošetření, si můžete zavolat hráče a dát nějaké pokyny, korigovat. Ale důležitá je příprava před zápasem. Když jde hráč na hřiště, musí mít jasno z hlediska organizace, z hlediska jeho role či postu.“

V době zápasu musí trenér odcházet jakoby mimo scénu a je to na hráčích?

„Takhle bych to neřekl. To by vypadalo, jako že si má jít sednout do desáté řady a koukat na to. To určitě ne. Někdy vidíte

FOTO SPORT: MICHAL BERÁNEK

Ligový šampion! Tenhle pocit poznal Jaroslav Šilhavý už dvakrát, v Liberci a ve Slavii.

trenéry, jak jsou impulzivní, jak za lajnou poskakují a komentují každou přihrávku, každý pohyb atd. Myslím si, že tím ze sebe trenér dostává stres, tak tam běhá s hráči a snaží se je povzbuzovat a naváďet, ale jeho možnosti řízení jsou prostě omezené.“

Asi trenér řídí především jednotlivce?

„Jednotlivé situace, třeba jeden na jednoho. Nemůže hráčovi radit, například: Jdi doprava, a podobně. Navíc jde hráč na hřiště dobře připravený, informaci má k dispozici dost. Pak už je na něm to udělat. Ale na hřišti je 100 tisíc možností, které se během zápasu stanou. To ani nejde do toho vstupovat.“

Ale ještě z jiného pohledu: také už jsou hvězdami, mají svůj názor, trénovali pod jinými věhlasnými trenéry, navíc v národáku je to neživí, není tam existenční tlak. Jakou tedy máte šanci

JAROSLAV ŠILHAVÝ

Narozen: 3. 11. 1961 v Plzni

Profese: trenér fotbalové reprezentace, bývalý obránce

Hráčská kariéra: Chotěšov (1967-75), TJ ČSAD Plzeň (1975-78), TJ Škoda Plzeň (1978-80), Cheb (1980-89), Slavia (1990-93), Drnovice (1994-96), Žižkov (1997-99)

Reprezentace: Československo (1990-91), 4 zápasy/0 gólů

Největší úspěchy - kluby: 2. místo se Slavií (1993, 1994), Osobnost ligy (1998)

Trenérská kariéra: Kladno (2007-08), Viktoria Plzeň (2008), České Budějovice (2009-11), Liberec (2011-14), Jablonec (2014-15), Dukla (2016), Slavia (2016-17)

Reprezentace: 2003-09 asistent, od září 2018 hlavní trenér

Největší úspěchy - kluby: 2x vítěz ligy (2012, 2017). **Reprezentace:** postup na EURO (2020)

FOTO SPORT: PAVEL MAZAČ

fandů, není to celá republika. Znáte to, hlavně česká mužská populace, co muž, to trenér, takže všichni vědí, koho by měli nominovat atd. Takže tlak tady je, čím vyšší postavení, tím se zvyšuje. Ale samozřejmě jsem moc rád, že to můžu dělat, vždyť už skoro 50 let působím ve fotbale. Tohle je vrchol kariery.“

Jste v duši vlastenec?

„Já si myslím, že ano.“

Moje poznání je, že nejsme takoví vlastenci jako třeba Srbové nebo Brazilci. Co si o tom myslíte?

„Já bych řekl, že nám trochu chybí hrdost. Asi i víra. Jsme malá země. Když nevyjde zápas, všichni lidé nejsou zklamání, ale jsou spíše nasraní. Je to složité. Celý národ si přečte noviny a nadává: To je ostuda! Vnímám to tak, že všichni, počínaje mnou, i ten tým, by měli být více hrdí na lvíčka a hrát za něj. Vydat v každém zápase to, co je v nich nejlepší. A co z toho bude, to bude. Prostě mít ten pocit, že odejdu ze hřiště a vím, že jsem tam udělal maximum pro výsledek. A ještě k té národní hrdosti. Například když přijde český hráč a Balkánec do velkého klubu v zahraničí, Čech si sedne a stará se o sebe. Ale ten Balkánec tam vykládá a je happy. Náš národ, naše společnost, je tak nastavena. A ani fotbalisté nebudou jiní.“

Takže hodnoty, které vyznáváte, jsou hrdost, víra a charakter?

„Víte, já si myslím, že třeba můj charakter přinesl pro moji profesi víc než

ovlivnit myšlení hráčů, aby uvěřili vaší strategii?

„Máte pravdu. Reprezentace a klubová úroveň je jiná liga. V klubech s těmi kluky pracujete. Ale v národáku máte pět srazů zhruba osm nebo devět dní. Jak na ně můžete působit? My jsme závislí na trenérech v klubech, kde reprezentanti hrají. Komunikujeme s nimi. Výhoda je, že ty kluky známe. S většinou jsem pracoval, takže vím, kdo je kdo, kdo co umí. Když jsme k národáku přišli, stabilizace týmu byl první úkol, který jsme museli udělat. To, že jsme se dostali na EURO, je toho důkazem. Chtěli jsme do týmu charakter. Stabilizace kádru a stavba týmu byla důležitá z hlediska hráčských charakterů. Stavíme na hráčích, kteří chtějí reprezentovat. Když se vrátím do roku 2004, hvězdy jako Nedvěd a Poborský seděly v první řadě při taktické poradě před zápasem, pan Brüc-

„KDYŽ PŘIJDE ČESKÝ HRÁČ A BALKÁNEC DO VELKÉHO KLUBU V ZAHRANIČÍ, ČECH SI SEDNE A STARÁ SE O SEBE. ALE TEN BALKÁNEC TAM VYKLÁDÁ A JE HAPPY. NÁŠ NÁROD, NAŠE SPOLEČNOST, JE TAK NASTAVENA.“

kner skončil a ti hráči tam pořád seděli a chtěli nášup, brali to za své.“

Byl jste trenér klubu a jste trenérem národáku. Jsou to rozdílné světy...

„Především je to pro mě velká prestiž. To je asi to nejmíc, co může trenér ve své profesi dokázat. Je to velká zodpovědnost, když tam například stojíte s Kosovem na hřišti v Plzni... A když se vyhraje, tak jste na EURO, a když ne, tak nic. Buď jste vítěz, anebo ne a celý národ vám dává co proto. Kdežto v klubu je okruh

vědomosti. Charakter, zkušenosti a praxe jsou mnohdy víc než profese a odbornost.“

Dobře, stavíte charakter výš než odbornost, ale přesto: jak se vzděláváte vy?

„Možná jsem to řekl moc přikře. Nevidím charakter víc než odbornost, ale mluvím o tom, že já sám profituji ze své povahy. Nemělo to znamenat, že je lepší charakter a nic nevědět. Ale co jsem já měl možnost poznat, vždy mi to pomoh- →

FOTO: REUTERS

Potkáme se, pánové. Jaroslav Šilhavý po bukureštském losu EURO 2020 s trenéry velmocí, s nimiž se Češi utkají ve skupině, Garethem Southgatem (Anglie) a Zlatkem Daličem (Chorvatsko).

465

Tolik prvoligových zápasů odehrál, čímž drží rekord soutěže.

lo. Odmala jsem se snažil stmelovat lidi, chránit je, organizovat. Když jsem hrál, byl jsem všude kapitán, a to o něčem svědčí. Lidé mi vždy důvěřovali a myslím si, že to pokračuje. Tím narážím na odbornost a charakter. Dokážu lidi stmelit a důvěra hraje velikou roli i na hřišti, v komunikaci se svěřencem. Nejenom taktické drily.“

Jak se ještě vzděláváte?

„Musím říct, že zápasím s cizími jazyky, to je trošku moje noční můra. Co se týká profese, snažím se vzdělávat. Dostupnost informací je velká. Vaše Mosty jsou bezvadné pro trenéry, když mám čas, rád se vždy zúčastním a dozvím se spoustu zajímavých věcí od zajímavých lidí ze zahraničí. Další věcí je, když se bavíte s odborníky, to vás hodně obohacuje. Inspirují mě i hráči, když hrají v zahraničí. Debatuji s nimi, jak to tam dělají a co dělají.“

Cítím z vás, že věříte spíše na sbírání životních a odborných zkušeností než na konkrétní odbornou linku, čtení atd.

„Přesně tak.“

Co myslíte, že má na dobrý český klub nebo tým největší vliv? Slovo, nebo čin?

„Vždy záleží na situaci. O Česích se, mimo jiné, tvrdí, že když teče do bot, dokážou zabrat. Takže když je na ně tlak, dokážou se vybičovat. Neříkám, že je to pravidlo, ale myslím si, že to sedí. A co se týká interakce trenér – hráči, snažím se nedávat jim najevo, že jsem ten hlavní a že si s nimi můžu udělat, co chci. Někdy třeba vycítím, že je hráči něco v týmu nepříjemné a nechce to řešit před ostatními. V takovém případě se domluvíme a probereme to jeden na jednoho. Někdy je ale třeba symbolický pohlevek před kabinou, mít tu ostudu, aby i ostatní hráči dostali upozornění, že takhle ne.“

Máme v zahraničí málo hráčů, mnohem míň než dřív, což ukazuje na to, že neprodukuje hráče, kteří mají evropské parametry. Je to tak?

„Nabízí se to. Kdyby to byl opak, byli by tu skauti a prali by se o naše hráče. Třeba kluci v roce 1996 udělali úspěch, nikdo s nimi nepočítal. Tam to najednou vylítlo. Chci věřit, že to zase vychrlí nějaký dobrý ročník, zlepšuje se to v současnosti...“

Ale hráče neprodukuje. Upřímně: není to v tom, že nám schází trenérské mozky?

„Když například zjistilo v roce 2004 velké Německo, že nedokážou postoupit na EURO ze skupiny a porazit Čechy, začali něco dělat a dělali asi správné kroky. A i když to není úplně ideální, teď se u nás také něco děje. Všichni věříme, že to půjde nahoru, ale je k tomu potřeba, aby tam byli erudovaní lidé, kteří budou schopni vytrvat. Bohužel to nejde udělat lusknutím prstu, že se najednou všechno změní. Možná je problém, že skáče z jednoho na druhé: chceme být jako Italové, jako Němci, jako Belgičané. Pořád si nemůžeme vybrat. Prostě mít jeden model, který by nám vyhovoval, a pojdme se ho nějaký čas držet. O to se teď už nějaký čas asociace snaží a já doufám, že to ponese ovoce.“

Jste náročný trenér?

„Myslím si, že jsou náročnější trenéři. Každý hráč má v sobě určitou motivaci, cíl, snahu někam dojít, takže se snažím působit tak, aby hráč byl náročný sám na sebe. Při tréninku v mojí roli, u dospělých ligových nebo reprezentačních týmů, jsou hráči už partneři, kteří nepotřebují moji náročnost. Nedovedu si

představit, že někdo hraje za náročák a chtěl by něco ošidit. A co je to vlastně náročnost? Hlídat hráče, co jí, co pije, co dělají? Dnes to ti hráči už vědí. A hlavně vědí i to, co jim vyhovuje. Já jsem založením demokrat. Je mi to vyčítané, ale na druhé straně jsem svým chováním stále konzistentní a transparentní. Někteří lidé si myslí, že jsem moc hodný, ale to jsou dvě rozdílné věci. Demokratický ještě neznamená bez zásad.“

Pracujete s osobním mentorem?

„Nepracuji. S Marianem Jelínkem jsme párkrát seděli, někteří hráči chtěli využít jeho služeb. Myslel jsem si, že i my se sejdeme a že budeme spolupracovat, že mě bude mentorovat. Ale bohužel to časově nešlo udělat. Takže se s lidmi bavím o fotbale, ale není to cílené, pravidelné komunikování.“

Když jste mluvil o svém profilu, můžete prozradit ještě něco dalšího z vaší třinácté komnaty? Vlastnost, o které lidé nevědí?

„Kdybych to našel, asi by to nebylo taktické vyrazovat, když o ní lidé nevědí. O mně si lidé myslí, že jsem hodný.

Nevím. Já se hodně směju. Myslím si, že jsem dobrý parták, považuji se za týmového hráče. Ale jako aktivní fotbalista jsem byl někdy magor. Touha vyhrát, ta byla veliká...“

Máte slabé trenérské místo?

„Možná je to zase spojené s demokracií. Někdy je jí příliš. Dávám rád druhou šanci, snažím se vcítit do problému hráče nebo člena realizačního týmu. Možná bych měl být někdy v tomto důraznější.“

Jak se díváte na eventuální angažování zahraničních trenérů v České republice?

„Globalizace je všude kolem nás. Dnes je tu spousta cizinců, takže už to asi nikoho nepřekvapí. Ale na druhou stranu si myslím, že tady máme docela dost dobrých trenérů nebo mladých začínajících, že by měli dostat víc šancí. Myslím si, že dnes cizí jazyk většina umí, i když komunikace v cizím jazyce se ještě naplno nerozjela. A mezinárodní komunikace je velmi důležitá.“

Vy jste byl trenér Slavia, přivedl ji k titulu, a pak vaše působení skončilo. Teď je tam Jindřich Trpišovský, který

→

INZERCE

sklízí respekt za to, jak klub hraje. Je Slavia stále vaše srdcová záležitost?

„Z Chebu jsem přestoupil do Slavie a odehrál jsem tam pět let, takže jsem vnímaný jako slávista. I když jsem působil nějakou dobu ve Spartě jako asistent, jsem slávista. A to, že jsem dostal trenérskou šanci, za to jsem byl rád, protože ve Slavii se tvořilo něco velkého. Tenkrát byli na začátku, nabídka přišla, když jsem byl krátce v Dukle, a jsem rád, že mi vedení umožnilo přestoupit ke Slavii. Za krátkou dobu se podařilo posunout ji k mistrovskému titulu a vedení samozřejmě chtělo víc a víc. Poháry, postup do Ligy mistrů.“

Byl jste ve Slavii, nosili vás na ramenou, pak najednou ne a teď je tam nový trenér. Říká se, že úspěch národáku stojí na úspěchu Slavie. Jak se s tímhle vyrovnáváte? Upřímně...

„Mužstvo se pořád tvořilo, bohužel se nám nepodařilo postoupit do Ligy mistrů a vedení se rozhodlo udělat změnu na postu trenéra. Dodneška mě to mrzí, to říkám upřímně, byť mám s lidmi ze Slavie normální komunikaci. Profesně to překousnu, jsem teď u národáku, takže hráče ze Slavie využívám. Ale tenkrát to hodně bolelo. Nicméně čas hojí všechny rány. Je to i náš trenérský džob. Už jsem se s tím srovnal, i když to nebylo jednoduché. Navíc bez toho tehdejšího vyhazovu bych dneska asi nebyl u reprezentace. A co se týká současného působení Slavie? V Ev-

FOTO SPORT: MICHAL BERÁNEK

„NĚKDY ČLOVĚK NĚKOHU POZDRAVÍ A POMALU SE LEKNE, CO VLASTNĚ DĚLÁ. TAKOVÝ RESPEKT JEDEN K DRUHÉMU, KDYŽ SCHÁZÍ, TO MĚ VYTÁČÍ HODNĚ.“

ropě nás reprezentuje, moc jim to přeji, protože zkušenosti, které hráči získávají v těchto těžkých zápasech, přenáší do národáku. Naší prací je o nich vědět, pracovat s nimi a komunikovat. A porovnávat se kdo víc? O tom ani nepřemýšlím. Samozřejmě, otázky přicházejí. Já se tím netrápím, že někdo říká: To je zásluha trenérů ze Slavie, že národák... Vy jste také trénoval národák, tak jste byl závislý na tom, jak pracují ostatní. To je bez diskuse. Ale výsledek národáku je něco jiného. To, že hráči jsou dobře připraveni nebo tak dobří, to je zásluha klubu. A naše zásluha je, že je vybereme a uděláme z nich tým. To také není jednoduché.“

To je přesné. Uhráli jsme tehdy čtvrté místo na ME a potvrzují, že k tomu bylo

potřeba mít kvalitní hráče. A také jsem je od někoho dostal. Víím, jak to má trenér národáku těžké.

„Máte je v národáku párkrát do roka. A jak jsou připraveni? Jaká komunikace trenéra s nimi probíhá? Jak jsou v klubech vytížení? To jsou zase moje témata.“

Vztah se současným vedením Slavie nebo kolegou Trpišovským je profesní, nebo je i lidsky vřelý? Může být vůbec lidský?

„Je na profesionální úrovni. Já jsem tehdy cítil zklamání, to přiznávám. Ale uzavírám tohle téma tím, že pokud bych zůstal ve Slavii, tak bych zase nebyl u národáku. Všechno je tak nějak spojené.“

Psal jsem svého času článek, když Slavia vyhrála ligu pod vašim vedením.

Na titulce jsou hráči, stříká šampaňské a trenér nikde, jenom malinký odstavec někde vzadu. Ale jakmile se prohraje, je na titulní straně zklamaná tvář trenéra. Je to strašně těžký džob.

„O tom si přece my dva nemusíme povídat. Ale je to na druhé straně vzrušující práce...“

Nevidím do zázemí, ale slyšel jsem, že v současnosti, i dříve, důležitou roli ve Slavii sehrával Jan Nezmar. Je to tak? Jaká je jeho role?

„Honza Nezmar je nesmírně chytrý a vzdělaný kluk, má vysokou školu. To víte, fotbalisté většinou nemají čas. Nebo na vysokých školách jich není moc. Jednak jsme proti sobě ještě hrávali, pak jsem přišel do Liberce a on tam byl stále

Postup! Češi otočili v Plzni klíčový kvalifikační zápas s Kosovem, získali jistotu účasti na EURO a nejen Jaroslav Šilhavý prožíval euforii.

jako hráč. A postupem doby se posouval do manažerské činnosti nebo role. Já jsem mezitím odešel, Jablonec, Dukla a Slavia. Po titulu, když vedení Slavie nebylo spokojené s naší prací, měl Honza Nezmar přijít. Vlastně přišel, už když jsem odcházel... Až mi to bylo nepříjemné.“

Jaký je jeho hlavní přínos Slavii?

„Jeho pracovitost, znalost prostředí, inteligence. Na práci manažera má vlny. Skauting hráčů, dokáže zorganizovat realizační tým. Samozřejmě velký tým, co dělá teď Slavia, potřebuje spoustu lidí. Ekonomika a tak dál. Je to velká firma.“

Když vidíte hrát kluky na ulici, zapalují se vám lýtka?

„Mám vnoučka, kterému je třináct, hraje v Bohemce. Takže když mám čas,

vždycky se jdu podívat a vidím nadšení, co ti kluci mají, tu touhu vyhrát. Každý chce dát gól a tak. Při pohledu na ty malé prcky, co umí s balonem, věřím, že český národ znova tyto fotbalisty objeví.“

A máte chuť si ještě kopnout?

„Mám. Chodím si zahrát jednou, dvakrát týdně hokej. A v létě, když jsou zápasy internacionálů. Teď jsem byl i na silvestrovském derby. Chodím většinou se starou gardou Slavie. Takže když mám čas, rád si zahraju. Dokud zdraví drží...“

Co byla pro vás nejtěžší životní zkouška?

„Musím říct, že jsem měl štěstí, že mě vše dobré potkávalo už od mala. Asi mě rodiče správně nasměrovali, že šel můj charakter správným směrem. Asi byla i horší období, za co bych se nechválil, to jsou někdy takové milníky. Ale všechno se to ustálo. Navíc manželka je můj nejdůležitější člověk v životě. Vždy mě dokázala povzbudit, vytáhnout. A není to klišé. Nestydím se říct, že to takto bylo. A doufám, že naše dvě děti jsme také vychovali správně. Možná, že by jim neškodily ostřejší lokty v dnešním světě. Ale asi tam někdo nad námi je a drží ochrannou ruku a já se snažím nezlobit a chovat se tak, jak se má.“

Co je vaše původní profese?

„Fotbal, fotbalista. Mám středoškolské vzdělání, které jsem si dodělával, když jsem hrál v Chebu.“

Co vás v životě mimo sport nejvíc vytáčí?

„Momentálně to, co se děje: mezilidské vztahy. Někdy člověk někoho pozdraví a pomalu se lekne, co vlastně dělá. Takový respekt jeden k druhému, když schází, to mě vytáčí hodně. Nebo když se děje bezpráví dětem. Kdyby se na sebe lidé víc smáli, tak bych byl rád.“

Co byste vzkázal českým trenérům?

„Aby byli trpěliví. Aby šli vlastní cestou, aby se nemuseli ohýbat před nikým. Aby neposlušali jenom slepě. Když jsem trenér, mám zodpovědnost za tým, za hru. A i když je tam spousta lidí, co by chtěli radit nebo i rozkazovat, trenér to nesmí připustit. Pokud to jednou udělá, bude to v sobě pořád mít. A přál bych trenérům spoustu dobrých lidí kolem sebe.“ □

INZERCE

Stovky sportovních akcí
PO CELÉ REPUBLICE
na jediném místě

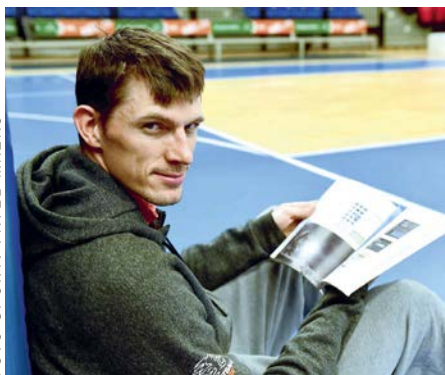
SPORTVOKOLÍ.CZ

Chytrý, inteligentní, vzdělaný, neúnavný a vždy skvěle připravený. Takový je **PAVEL PUMPRLA**, kapitán Nymburka a šestého týmu z basketbalového mistrovství světa v Číně, po němž ukončil reprezentační kariéru. Neláme rekordy v počtu trojek, doskoků nebo asistencí. Ale je vždy přesně tam, kde má být. Nikdy nevěší hlavu, nevzdává se a dře nadoraz. Neviditelnou prací na hřišti i mimo něj se obětuje ve prospěch mužstva, kterému nasazením dává potřebnou energii. Právě proto si trenéři gratulují, že ho mají při ruce.

TEXT: JIŘÍ NIKODÝM

0 chybě mi stačí říct jednou

FOTO SPORT: PAVEL MAZÁČ

PAVEL PUMPRLA

Narozen: 13. 6. 1986 v Zábřehu

Profese: basketbalista, křídlo

Míry: 198 cm/94 kg

Kariéra: Prostějov (2004-08), Opava (2008-09), Nymburk (2009-12), Obradoiro (Šp., 2012-15), Charleroi (Bel., 2015-16), Estudiantes (2016), Nymburk (2016-?)

Reprezentace: (2009-2019)

Největší úspěchy - reprezentace: 6. místo na MS (2019), 7. místo na ME (2015). **Kluby:** 6x vítěz české ligy (2010-12, 2017-19), zařazen do druhé nejlepší pětky Eurocupu (2011-12)

Začátky

„V Zábřehu, kde jsem vyrůstal, basket pro děti nebyl, maximálně jen dospělý. I díky tomu jsem zkusil jiné sporty ještě před basketem. Odmala jsme občas zašli na tenis, který hrával táta. Ale mě to moc nebavilo, protože jsme museli i vytrhat plevel na brigádě, teprve pak se šlo hrát. Ale na sídlišti se hrálo všechno možné a nejmíc asi fotbal. Maminka je tělocvikářka, tak jsme zkusili různé sporty a jedním z nich byl basket. O šest let starší brácha říkal, že můžeme jezdit hrát do Mohelnice, což je asi 15 minut autem. Brácha začal a časem už byla kategorie i pro mě. Bavil mě veškerý pohyb, a navíc mi basket šel. Postupem času jsme si postavili na sídlišti na hřišti mezi domy koše. S míčem jsem si rozuměl, a člověku pomůže, když hned od začátku cítí, že se mu daří. Nemusí hned pomýšlet, jestli to někam dotáhne, ale člověka sport víc baví. Chodili jsme na basket dobrovolně a pak jsme se stali tahouny svých týmů.“

Trenér Miketa a tatínek motivátor

„Pavel Miketa i další trenéři byli pravověrní srdcaři, basketáči, kteří trénují dodnes. A můj první trenér Miketa mi psal před časem, že pojedou s dětmi na kvalifikaci o mistrovství světa do Pardubic, aby děti viděly, že někdo,

kdo hrál v Mohelnici, to dotáhl až do reprezentace. Je u toho celý život a pořád trénuje děti. Dělá to dobře a rád, srdcem, ve volném čase několik desítek let. Pod rukama mu vyrostla spousta dětí a ty u basketu zůstaly i díky jeho osobě. Takoví trenéři jsou potřeba. Víím, že jsou i takoví, kteří děti dokážou odradit, ale to nebyl jeho případ. Jako tým jsme až na malé výjimky zůstali u basketu až do dorostu, a mnozí i dál. Tatínek se pak zapojil i v pomocné trenérské roli a objížděl s námi tréninky, zápasy, turnaje. Měl přístup motivátora, než aby se cpal do nějakých basketbalových moudrostí. Jeho rady byly ve smyslu: Pojďme do toho, pojďme makat. Myslím, že jsem basketbalové pokyny a hru vnímal rychle, a potřeboval jsem spíše motivaci.“

Posun dál a studium

„Šel jsem na gymnázium do Olomouce, kde jsem hrál i basket, střídal jsem i v Mohelnici. Zůstal jsem v Olomouci až do staršího dorostu a vedl mě trenér Peter Bálint, který mě potom nasměroval do Prostějova. Chtěl jsem studovat v Brně, pak v Olomouci vysokou školu - angličtinu se zaměřením na aplikovanou ekonomii. Ale nedalo se to sladit s basketem, protože jsem měl profesionální smlouvu. Nakonec jsem šel na Fakultu tělesné kultury v Olomouci na dálkové studium. Jenže jsem

**„RONEN GINZBURG UMÍ
VYTVOŘIT SPRÁVNOU
ATMOSFÉRU, A I DÍKY
TOMU U NÁRODÁKU
NAPLNO ROZKVETL. JE
TO LEPŠÍ NEŽ NĚJAKÝ
DIKTÁTOR, KTERÝ
VŠECHNO NARÝSUJE.“**

David Klapetek ani manažer Dušan Štěnička s tím neměli problém. Pak už jsem věděl, že se musím vždy v novém klubu domlouvat i kvůli škole. Naučilo mě to, abych si studium dával jako prioritu. Jsem rád, že jsem školu u basketu dodělal i při přestupu do Nymburka.“

Přesun do Nymburka

„Můj životní basketbalový přestup do Nymburka se vyvíjel postupně. Měl jsem nejdřív nabídky z Prostějova, Nového Jičína a Pardubic. Všichni tři trenéři mě lákali stejným způsobem, že budu klíčový hráč, nejlépe placený, všechno bude stát na mně. Muli Katurin, trenér Nymburka, se chtěl potkat. A hned na mě spustil, jaká mám procenta střelby, průměr doskoků apod. Taky mi řekl, že mi nic neslibuje, ale pokud nebudu makat, nebudu hrát. Něco úplně jiného než ostatní. Já jsem se chtěl zlepšovat a posouvat. Záleželo mi víc na mém růstu, nechtěl jsem zpohodlnět. Plnil jsem pokyny trenéra a makal na sto procent. Díky tomu jsem ke konci první sezony už hrál hodně a stal se důležitým hráčem, který měl důvěru trenéra. Mnozí mi přitom prorokovali, že v první sezoně se nikomu moc nedaří a je třeba si to trochu vysedět.“

Izraelská trenérská linka

„Katurina nezajímá, jestli jsi Čech, nebo Američan, ale ten, kdo tomu dá víc, ten bude hrát. Je to typický izraelský styl, který v Nymburce nastavil. Není až tak důležitá osobnost, výše kontraktu a oblíbenost. Na to se nehraje. I když některý hráč svým stylem trenérovi vyhovuje víc nebo míň, to je přirozené. Není to možná příjemné pro cizince, kteří že si myslí, že budou hvězdy. Muli neměl rád, když někdo dával moc bodů a vyčníval. Zažil jsem Američana, který dal rychle 20 bodů a pak už nehrál. Měl rád, když hráči dělali to, co měli. Řeklo se třeba, že soupeřův hráč nesmí najet na pravou ruku. První akce, soupeř najel na pravou ruku a dostali jsme koš. Muli hráče okamžitě vystřídal. Když najel za dva útoky znovu na nového hráče na pravou ruku, zase střídal. Neměl problém vystřídat hráče po 20 sekundách. Ronen Ginzburg byl asistentem Katurina a Oren Amiel zase Ginzburga. Návaznost práce každého z nich je znát, protože některé věci přebírali od svých předchůdců. Systémy útočných i obran- →

nemohl odjet kvůli basketu a mládežnickému národáku na zimní ani na letní kurz a skončil jsem. Zachránil mě kamarád z gymnasia. Když v Brně otevřeli dálkové studium na obor amerikanistika - anglistika, tam se chodilo

jen v pátek, asi pětkrát za semestr. Stihl jsem pak odpolední trénink. Negativní motivací a tím, že mi to nejdřív nedovolili, mě dohnali k tomu, že jsem chtěl o to víc studovat. Při přestupu do Opatova jsem své studium ohlásil a trenér

ných akcí jsou velmi podobné a přenesly se s Ronenem Ginzburgem i do národního týmu. Oren Amiel hodně navazuje na Nena Ginzburga a je asi nejprogresivnější s tím, že se snaží zapojovat hodně nových věcí a má k nim i prostor. Trenér Ginzburg mi i práci svého nymburského nástupce chválil.“

Podobnost tréninků

„Tréninky jsou podobné. Hodně to ovlivňuje množství a skladba zápasů. Tím, že hrajeme dvakrát a někdy i třikrát týdně, tak máme 20 minut rozčvičení a pak hodinu až hodinu dvacet hrajeme 5 na 5, abychom pilovali souhru. Když se hraje méně utkání, máme v tréninku méně hry a více individuálních činností jako střelbu apod. Někoho baví hra 5 na 5, ale na druhou stranu se i v rozčvičení vymýšlejí nové věci. Ronen Ginzburg i další trenéři tvrdí, že když hráči mají stejné zaběhnuté rozčvičení, mohou se pak dobře soustředit. Ne všem ale tahle rutina vyhovuje. U národního týmu s námi pracuje kondiční trenér Michal Miřejovský, který přináší nové věci a vytáhne nás ze stereotypu.“

Španělské Obradoiro

„Ve Španělsku jsem hrál v klubu Obradoiro v Santiagu de Compostela pod trenérem Moncho Fernandezem, který je v klubu i dnes. Trénovali jsme také hodně hru 5 na 5, ale ozvláštněnou o různé zajímavé formy. Například jste v obraně, dokud čtyřikrát neubráníte. Až po čtyřech ubráněných útocích bez koše můžete jít do útoku. Nebo útočící tým začíná na plus 8 bodech. Za každý ubráněný koš se odečítají dva body, při trojkové střele tři body. Když jste na nule, jdete do útoku. Když oni dají koš, tak se jde zase zpátky na 8 bodů. Hodně se tím přidávalo na motivaci, na intenzitě, protože nechcete pořád bránit. Ale brání se třeba i půl hodiny. Další akcí bylo, že prohráváte o 5 bodů a máte minutu a půl do konce na zvrát, abychom se naučili hrát vypjatou koncovku. Každý chtěl o kus víc vyhrát. Díky těmto zajímavým způsobům, které se různě točily, se tréninky stávaly zábavnější. Fernandez neměl moc dobrou angličtinu. Hodně se držel svých pravidel, a když jsme se je neplnili, byl hodně nepříjemný a křičel na nás v angličtině. Dělal to záměrně, aby nás vybudil.“

FOTO: PROFIMEDIA.CZ

Zvláštnosti v Charleroi

„V Charleroi měl Jacques Stas, který je dnes asistentem u belgického národního týmu, dvojí funkci jako generální manažer a současně hlavní trenér. Tým vedl v americkém stylu. Na jeho trénování si někteří hráči stěžovali, že jim nesedí, a nevyhovoval ani mně. Ale byl to můj trenér a já to respektoval. Po vypadnutí z Eurocupu jsem tam už nechtěl být a využil jsem nabídky Estudiantes ke krátkému návratu do Španělska. Problém nastal, a to jsem nikdy nezažil, když už jsem byl asi dva týdny pryč. Jacques Stas byl nemocný a tým vedl jeho asistent, což se hráčům líbilo. Hráči šli při trenérově nemoci za vedením, že ho nechtějí a vyhovuje jim asistent. Stase odvolali a do konce sezony ho v klubu převedli jinam. Zvláštní bylo, že hráči v podstatě vyhodili trenéra, a ještě dost

Dynamický nájezd k obroučce, atletičnost, agresivní obrana. To jsou přednosti Pavla Pumprly i v 33 letech, také proto Nymburk září v Lize mistrů a vyhrál mj. v Tenerife (na snímku).

zákeřně, když byl nemocný. Jsem rád, že jsem to nezažil.“

Ronen Ginzburg u národního týmu

„Ronen Ginzburg mě přivedl zpátky do Nymburka. Rozdíl mezi Ginzburgem v klubu a v národním týmu nebyl nijak zásadní. Herně jsou ty věci hodně podobné, ale vzhledem ke krátké době, kdy jsou hráči spolu, není čas jít tolik do detailů. U národního týmu na mě působil klidnějším dojmem. Možná, že v klubu byl na něho větší tlak. Navíc Nymburk je v našich podmínkách specifický. Vyhrát

titul a pohár je povinnost, plus v Evropě postoupit ze skupiny a pokusit se o větší úspěch. V reprezentaci měl více klidu na práci, od nás se ani moc nečekalo, a proto nebyl takový tlak. Byl i přístupnější v komunikaci ohledně tréninků a nebyl tak zaměřený na výsledky, což mu z mého pohledu pomohlo. Bavili jsme se i o skladbě a času tréninků, jestli chceme jít například střilet, nebo jestli bude trénink dobrovolný. Některé věci směrem k hráčům šly přese mě jako kapitána a některé řešil sám napřímo. Myslím, že máme nadstandardní vztah a lidsky jsme si velice blízcí.“

Ginzburgova síla

„Nemusí tak působit, ale má velký cit na lidi, na jednotlivé hráče. Dokáže odhadnout, co komu vyhovuje, kdo ke komu se na hřišti hodí a ví, kdy a jak přitlačit. Se mnou rychle pochopil, že při mé chybě nemá cenu na mě zařvat a opakovat mi to, ale stačí mi to říct jednou, protože si sám uvědomím, co jsem udělal špatně. Dával mi najevo, že můj názor má pro něho hodnotu. Byl mým názorům otevřený a více se to projevilo

„V TRENÉŘINĚ JE TOHO JEŠTĚ VÍC NEŽ V POZICI HRÁČE. MOŽNÁ BYCH SE NEBRÁNIL PRÁCI S DĚTMI A SPÍŠE ASI U SVÝCH DĚTÍ JAKO POMOCNÁ RUKA. ALE I U DĚTÍ JE TO KOLOTOČ.“

u reprezentace. Dříve podobně fungoval s Jirkou Welschem, Lubošem Bartoňem a pak i se mnou, ale i s Tomášem Satoranským nebo Vojtou Hrubanem. Ptal se, jestli nám ta která věc vyhovuje. A byl i ochoten něco změnit, abychom se jako tým dostali do pohody. Umí vytvořit správnou atmosféru, a i díky tomu u národňáku naplno rozkvetl. Je to lepší než nějaký diktátor, který všechno narýsuje. Pro nás to bylo pak o tom jasně určit několik akcí a současně dát hráčům trochu volné ruce. Ale spouště lidem něco podobného nemusí sedět. Jsou totiž i tací, kteří jasně daný systém potřebují.“

Elitní obránce

„Nedokážu říct, který trenér ze mě udělal obránce. Celé to vzniklo tím, že jsem díky dobrému pohybu a rychlým nohám mohl jako skoro dvoumetrové křídlo bránit i rozehrávače, kteří byli o několik centimetrů menší. Pohybem jsem jim stačil a my jsme jako tým získávali v obraně výhodu. Tím pádem jsme měli v obraně více variant, jak soupeře zastavit. K tomu se mi daří dobře číst hru v obraně i v útoku. Trenéři mě tímto způsobem využívali ve všech týmech, kde jsem hrál, jak na klubové, tak i reprezentační úrovni.“

Konec v reprezentaci. Definitivně?

„S trenérem Ginzburgem jsme o mém případném návratu nemluvili. Jen jsme se potkali na Sportovci roku a trenér svým typickým způsobem jen zašveholil: Tokio, Tokio, hahaha. Byl to od něho signál, abych o olympijské kvalifikaci uvažoval. V tuto chvíli mám jasno. Reprezentační akce se mě v roce 2020 netýkají. Prostor by měli dostat další hráči. Mistrovství

Evropy v roce 2021 je určitě silným motivem pro všechny české basketbalisty. V té době mi bude 35 let. Pokud bych měl ještě týmu co dát, je možné, že bych o své účasti začal přemýšlet.“

Sám trenérem

„Myslím, že bych mohl být dobrý trenér, ale tímto směrem nemírím. Chci vystoupit z kolotoče tréninky, zápasy, víkendy, večery - a v trenéřině je toho ještě víc než v pozici hráče. Možná bych se nebránil práci s dětmi a spíše asi u svých dětí jako pomocná ruka. Ale i u dětí je to kolotoč. A nechci se dostávat do pozice, abych se musel rozčilovat.“ □

INZERCE

Cesta k úspěchu vede přes trvalé hodnoty a fair play.

FOSFA
Life Science

GENERÁLNÍ PARTNER
ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÝMU
2020 - 2024

Koho byste zvolili nejlepším v individuálních a týmových

JIŘÍ KEJVAL

předseda ČOV

„V individuálních sportech volím **Marka Jelínka**, dlouhodobě se stará se svým realizačním týmem nejen o Evu Samkovou, ale celý snowboardcrossový tým, od žáků až po reprezentanty. Co se týče trenérského řemesla, snaží se neustále hledat nové metody a přístupy. Je dychtivý po nových postupech nejen v oblasti trénování, ale i v regeneraci, prevenci zranění a dalších složek sportovní přípravy. Kéž by český sport měl více takových trenérů i v jiných disciplínách. V kolektivních sportech to je **Ronen Ginzburg**. Sestavit skvělý tým bez hvězd je umění. Pochopit chemii týmu bez znalosti rodné řeči hráčů je mistrovství. K výsledkům naší basketbalové reprezentace v minulém roce není co dodat.“

FILIP ŠUMAN

předseda Českého florbalu

„V individuálních sportech je pro mě nejlepším **Petr Lacina**, který dokázal Lukáše Krpálka dovést k vrcholu v nové, maximální váhové kategorii. V týmových sportech vybírám **Jindřicha Trpišovského**, který připravil Slavii na úroveň, o které jsem si myslel, že na ní český klub ani být nemůže, a také **Jirku Jakoubka**, který pro český florbal pomohl s juniory získat první titul mistrů světa v historii, navíc neuvěřitelně dominantním způsobem.“

trénérem České republiky sportech za rok 2019?

LIBOR VARHANÍK

předseda Českého atletického svazu, viceprezident Evropské atletiky

„V individuálních sportech volím **Petra Lacinu**, trenéra mistra světa v judu **Lukáše Krpálka**. V kolektivních sportech je pro mě loňskou

jedničkou trenér mužské basketbalové reprezentace **Ronen Ginzburg**.“

MARTIN DOKTOR

sportovní ředitel ČOV

„Vybrat kandidáta na trenéra roku je strašně těžké. Podobně jako u Sportovce roku porovnáváme neporovnatelné. Hlasoval bych nejspíš pro trenéra, který se svým svěřencem vybojoval titul mistra světa v olympijské disciplíně. A je krásné, že takových špičkových odborníků máme v České republice víc. Jestli se nemýlím, za rok 2019 to jsou Petr Novák, Marek Jelínek, Jan Sychra, Petr Lacina a Jirka Prskavec. Jestli jsem na někoho zapomněl, tak se omlouvám.

Kdybych měl tedy vybrat jednoho z nich, volil bych **Jirku Prskavce**. A kupodivu to není z důvodu, že je od vody. Spíš u něj navíc oceňuji fakt, že trénuje víc sportovců, kteří vozí medaile z vrcholných soutěží, nejenom Jiřího Prskavce mladšího. U týmových sportů je relativně výraznějším kandidátem **Ronen Ginzburg**, který vybojoval s basketbalisty na mistrovství světa historický úspěch. Loni získal ocenění za postup na světový šampionát a jen tak mimochodem, za postup na olympijské hry v Tokiu by mu titul slušel ještě víc.“

MARTIN KOMÁREK

předseda Českomoravského svazu hokejbalu

„U mě padá volba v kolektivních sportech na **Ronena Ginzburga**, který vedl tým basketbalistů během

fantastických výkonů na MS v Číně. V individuálních sportech volím trenéra Evy Samkové a snowboardcrossové reprezentace **Marka Jelínka**. Potkal jsem se s Markem osobně na semináři ČOV a vnímám jej jako velkého experta a odborníka na svém místě.“

Petr Lacina

LUKÁŠ TOMEK

šéfredaktor deníku Sport a webu isport.cz

„**Ronen Ginzburg**. Je podepsán pod historickým šestým místem českého basketbalu na světovém šampionátu. Před turnajem dokázal skvěle načasovat formu národního týmu. Přímou v Číně pak naplno využil schopností mimořádného lídra Tomáše Satoranského k tomu, aby jeho mužstvo v řadě zápasů našlo nové hranice svých možností. Jediná malá výtka? V nominaci měl nechat i talentovaného benjamínka Víta Krejčího. I přesto je pro mě tento izraelský odborník bez nejmenších pochyb trenérem roku.

V individuálních sportech pak **Tomáš Bank**. Nemá to vždy úplně jednoduché. Jeho hvězdná svěřenkyně Ester Ledecká se totiž nechce ani nadále vzdát snowboardového prkna, pro Banka to znamená pracovat s tímto handicapem a trpělivě čekat, až bude Ester připravena nazout lyže a vrhnout se do tréninku. Evidentně však ví, jak na to. Senzační triumf v Lake Louise, kde Ledecká jako první česká závodnice vyhrála závod Světového poháru, to jasně dokazuje.“

JIŘÍ PONIKELSKÝ

výkonný ředitel programu ČT Sport

„V individuálních sportech volím **Jiřího Prskavce** – především jsou to výsledky, dlouhodobé a špičkové, které rozhodly o mé volbě. Samozřejmě, loňský rok byl výjimečný a nezbyvá mi, než popřát hodně trenérských úspěchů do olympijského roku. Kromě toho je také příjemné sledovat, jak funguje spojení otec - syn a kdy

z tohoto spojení čerpají i ostatní v týmu.

V týmových sportech je pro mě vítězem **Ronen Ginzburg**, jednoznačná volba. Sestavil tým, který šlapal sportovně i lidsky, a historický výsledek se dostavil. Takových úspěchů je pro naše kolektivní sporty potřeba, ideální motivace pro děti a mládež k objevení kouzla týmového sportu.“

MIROSLAV JANSTA

předseda České basketbalové federace a ČUS

„**Petr Novák**, trenér mistryně světa a světové rekordmanky v rychlobruslení. Pod jeho vedením Martina Sáblíková dosahuje dlouhodobě konstantních výsledků, které proměňuje v medailová umístění, okořeněná světovými rekordy. Stejně tomu bylo v roce 2019.

V kolektivních sportech volím jednoznačně **Ronena Ginzburga**. Důvod je jasný. Pod jeho vedením se basketbalová reprezentace nejen kvalifikovala na World Cup v Číně, ale ve velké konkurenci velmocí se umístila na skvělém 6. místě a zároveň tak vybojovala kvalifikaci na OH. Ronen s mužstvem pracuje již šest let, vytvořil tým, který hraje skutečně týmově, s respektem k individualitám, a zároveň hráčům vštěpuje hrdost reprezentovat svoji zemi. Patří k trenérům, pro které je čest vést reprezentační výběr České republiky.“

PETR DITRICH

předseda České baseballové asociace

„V týmových sportech nebudu úplně objektivní, ale určitě **Michaela Griffina**, trenéra baseballové reprezentace. Mikovo úsilí jsem sledoval zblízka šest let. Nemělo to jednoduché, Kanaďan žijící v USA a trénující český baseballový národní tým. V olympijské kvalifikaci, ze které

postupoval na OH pouze vítěz, se utkalo 6 nejlepších týmů nabitých profesionálními hráči. My byli od postupu jeden odpal, jako jediní jsme porazili účastníka OH – Izrael. Nebyli jsme favorité, ale byli jsme strašně blízko. Mike dokázal v obrovské konkurenci dostat z českých amatérů ten nejlepší baseball a naši hráči zanechali jen ten nejlepší dojem. V individuálních sportech **Petra Lacinu**. Jeho svěřenec Lukáš Krpálek se stal mistrem světa v Japonsku, kde je judo společně s baseballem národním sportem. Jeho úspěch a vítězství tam má obrovskou váhu. Všichni se těší na olympijský turnaj v judu.“

TOMÁŠ CVIKL

předseda České asociace squashu

„Individuální sporty: **Petr Novák**, rychlobruslení, za kontinuální a konstantní práci se sportovcem, kterého je i po více než 10 letech spolupráce schopen připravit

k několika světovým rekordům.

Kolektivní sporty: **Jindřich Trpišovský**, fotbal, že každodenní systematickou prací docílil kvality, se kterou se (před několika lety ještě mezinárodně nekonkurenční) Slavia Praha zařadila výkony mezi evropské velkokluby.“

Petr Novák

FOTO: PROFIMEDIA.CZ

KAREL POBORSKÝ

bývalý fotbalový reprezentant, vedoucí Úseku talentované mládeže FAČR

„**Petr Lacina** (judo). Už rozhodnutí o přechodu do nejvyšší váhové kategorie muselo být velice těžké. Když k tomu

přidáme, že trenér kromě jiného musí sportovce motivovat po celý rok k tomu být nejlepší a věřit nastavené cestě, ukazuje mi to na výborné trenérské schopnosti.

Ronen Ginzburg. To, co dokázal s českým basketem na MS, je obdivuhodné. V kolektivním sportu je nejtěžší pro trenéra mužstvo psychicky připravit. A vzhledem k tomu, že je cizinec, klobouk dolů.“

PETR RYŠKA

předseda Českého svazu plaveckých sportů

„Mezi trenéry v týmových sportech bych určitě vybral **Ronena Ginzburga**.

Důvodem je, že basketbalisté pod jeho vedením předvedli nejen výsledkově, ale i herně na MS malý zázrak. V individuálních sportech je rozhodování složitější, nicméně pro mě je nejdůležitějším kritériem hodnocení trenéra úspěch a výkonnost sportovce. A z tohoto důvodu bych volil **Petra Lacinu**.“

MAREK PAKOSTA

předseda Českého volejbalového svazu

„Za individuální sporty je mým vítězem **Petr Lacina**, trenér Lukáše Krpálka, mistra světa v judu.

Vnímám Lacinovu roli jako dlouhodobou a koncepční, úspěšně zvládnutý přechod z nižší váhové kategorie do vyšší je obdivuhodný. V týmových sportech volím basketbalového trenéra české reprezentace **Ronena Ginzburga**. Pro mě má větší hodnotu než umístění na MS, které bylo mediálně dobře využito, fakt, že se v národním družstvu i po 6 letech těší autoritě a dokáže hráče namotivovat k týmovému výkonu.“

→

INZERCE

T-MOBILE
OLYMPIJSKÝ
BĚH

START
17/06/2020
PO CELÉ ČR

OFICIÁLNÍ PARTNER
ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÝMU
2013 – 2020

WWW.OLYMPIJSKYBEH.CZ

FOTO SPORT: MICHAL BERÁNEK

GABRIEL WAAGE

předseda České softballové asociace

„Volba kolektivních sportů je pro mě jednoduchá: **Ronen Ginzburg**. Semknul velké individuality, které táhly za jeden provaz.

Coby cizinec dokázal mimořádně zdvihnout hrdost českého národa podobně, jako tomu bylo ve velkém v Naganu. Takové vzepětí mohou dokázat jen kolektivní sporty.

U individuálních sportů padla moje volba na **Jiřího Prskavce**. Nejen proto, že pod jeho vedením získal jeho syn na MS zlato. Oceňuji hlavně dlouholetou schopnost udržet v elitním světovém pelotonu řadu našich vodních slalomářů, jako je třeba Vávra Hradilek a další.“

ALAN ZÁRUBA

kreativní ředitel TV Nova

„V individuálních sportech nominuji **Jana Mertla**, který trénuje junióra Jonáše Forejtku, naši největší naději na postup mezi tenisové profesionály. Měl jsem je oba možnost sledovat v akci na Wimbledonu a stále více si myslím, že ocenění si zaslouží v současné době také trenéři a profesionálové, kteří se věnují přípravě nastupující generace

a výchově nových českých sportovních hvězd. Jejich trpělivou a systematickou práci doceníme obvykle až ve chvíli, kdy jejich svěřenci začnou zářit na mezinárodním sportovním poli mezi dospělými. V takovou chvíli jsou už ale často v péči jiných trenérů, leckdy i zahraničních. Jednou z výjimek je například Petr Novák, který vedl Martinu Sáblíkovou od dorostu až na post legendy rychlobruslení. Ocenění by si zasloužil také, ale mohu zvolit pouze jednoho trenéra.

U kolektivních sportů volím samozřejmě **Ronena Ginzburga** za 6. místo basketbalistů na FIBA World Cupu v Číně. Dokázal stmelit tým dohromady a skvěle ho namotivovat na vrchol sezony. Někteří mu sice vyčítají, že na koučování se podílejí i hráči základní pětky, ale to nemusí nutně znamenat nevýhodu. Je neuvěřitelný optimista, má vítěznou mentalitu a víru, kterou dokáže velmi dobře přenést na hráče. Neuvěřitelný výsledek z MS je toho dokladem.“

ZBYNĚK ŠPAČEK

předseda České asociace stolního tenisu

„V kategorii individuálních sportů volím **Petra Lacinu**. Měl bych asi preferovat trenéra z mého sportu, ale to já neumím, ačkoli bych to rád v blízké budoucnosti oprávněně udělal. Lukáš Krpálek po Riu přešel do jiné a těžší kategorie, opět uspěl. Byla to velká výzva a společně s trenérem to zvládli.

Druhou volbou je trenér mužské basketbalové reprezentace **Ronen Ginzburg**. V kolektivních sportech má Česká republika pouze dílčí úspěchy a ve srovnání s individuálními spíše paběrkuje. A tak výsledek basketbalistů je v tomto kontextu velkým úspěchem. Rád bych dal v budoucnu hlas trenérovi, který získá pro naši republiku medailové umístění. U basketbalistů bylo cítit, že jsou velkým týmem, bojovným, soudržným a hrajícím srdíčkem. To vše je určitě zásluha trenéra.“

JAK VOLILI TRENÉRY ROKU

		individuální	kolektivní
TOMÁŠ CVIKL	• squash	Petr Novák	Jindřich Trpišovský
PETR DITRICH	• baseball	Petr Lacina	Michael Griffin
MARTIN DOKTOR	• ČOV	Jiří Prskavec	Ronen Ginzburg
MIROSLAV JANSTA	• basketbal	Petr Novák	Ronen Ginzburg
JIŘÍ KEJVAL	• ČOV	Marek Jelínek	Ronen Ginzburg
MARTIN KOMÁREK	• hokejbal	Marek Jelínek	Ronen Ginzburg
SLAVOMÍR LENER	• hokej	Petr Novák	Ronen Ginzburg
MAREK PAKOSTA	• volejbal	Petr Lacina	Ronen Ginzburg
KAREL POBORSKÝ	• fotbal	Petr Lacina	Ronen Ginzburg
JIŘÍ PONIKELSKÝ	• ČT Sport	Jiří Prskavec	Ronen Ginzburg
PETR RYŠKA	• plavání	Petr Lacina	Ronen Ginzburg
ZBYNĚK ŠPAČEK	• stolní tenis	Petr Lacina	Ronen Ginzburg
FILIP ŠUMAN	• florbal	Petr Lacina	Jindřich Trpišovský Jiří Jakoubek
LUKÁŠ TOMEK	• deník Sport	Tomáš Bank	Ronen Ginzburg
LIBOR VARHANÍK	• atletika	Petr Lacina	Ronen Ginzburg
GABRIEL WAAGE	• softball	Jiří Prskavec	Ronen Ginzburg
ALAN ZÁRUBA	• TV Nova	Jan Mertl	Ronen Ginzburg

SLAVOMÍR LENER

ředitel rozvoje ledního hokeje a mezinárodních záležitostí

„Za individuální sporty volím **Petra Nováka**. Za 3 tituly mistryně světa v rychlobruslení. Světové rekordy navíc

dokládají konstantní individuální progres Martiny Sáblíkové, což eliminuje případné pochybnosti o kvalitě soupeřů.

Za kolektivní sporty **Ronena Ginzburga**. Za vynikající umístění na MS, za dosažení toho, aby hvězdy pracovaly pro tým a za celkový herní projev.“

CHARLIE II

POČÍTAČEM ŘÍZENÝ BASKETBALOVÝ TRENAŽER PRO NÁCVIK STŘELBY

Střelba se v současném basketbalu ukazuje jako stále důležitější dovednost. Umět vystřelit ze střední a dlouhé vzdálenosti již není pouze výsada několika vyvolených v týmu, ale v podstatě nutná podmínka pro všechny, kteří chtějí hrát basketbal. Basketbalový trenažer Charlie umožňuje tvorbu vlastních tréninkových programů, ve kterých se střídají libovolné pozice i vzdálenost. Tyto programy lze následně uložit do paměti a při příštím tréninku je jednoduše vyvolat.

TECHNICKÁ SPECIFIKACE:

- 9 pozic střelby
- nastavitelná časová kadence
- nastavitelná délka/razance přihrávky
- manuální nastavení výškového úhlu přihrávky
- nastavitelné libovolné množství střel
- živé počítání procentuální úspěšnosti
- snadná možnost nastavení 89 vlastních programů
- naprogramovaná střelecká cvičení
- optimální počet míčů v zásobníku: 5
- automatické natáčení (180°)
- Sestavení a složení za cca 30 vteřin

ROZMĚRY:

- ve složeném stavu projde standardními dveřmi šířky 80 cm
- jednoduchý transport
 - v rozloženém stavu lze stroj převést větším osobním automobilem

ČESKÝ
VÝROBEK

Kontakt: gorgi@gorgi.cz; +420 602 268 348
www.jofosport.com

Doporučuje:

Čísła, čísla, čísla...

TEXT: MICHAL BARDA

GoPro
HERO

Jasně, že k trénování potřebujete písťalku a stopky, papír a tužku. Jasně, že je dobré mít výsledky zdravotních a výkonnostních testů. Jasně, že v přípravě využijete i video a taktickou tabuli. Ale může se stát, že ani tohle všechno vám k úspěchu stačit nebude.

Ti nejlepší totiž už dávno pracují s kosmickými technologiemi. A nemusí to být jen polyuretanové žraločí plavky, tajemné skluznice či kevlarové kombinézy. Nemusí to být hydraulické trenažéry ani Flyknit kopačky s klokaní kůží a karbonovou podrážkou. Mohou to být čísla, která vy nemáte.

Samotný výkon v současném sportu není všechno. Diváci a fanoušci na celém světě se touží identifikovat se svým týmem a hledají o něm všechny dostupné informace. Cestují za ním na cizí stadiony, analyzují ho živě, ve zpomalených záběrech a vysokém rozlišení v televizi, sledují streaming na tabletu nebo aplikaci v mobilním telefonu. Snaží se porozumět každému aspektu hry a pochopit, proč jejich tým vyhrál, nebo prohrál, proč podal právě takový výkon a jak bude hrát příště. Fanoušek chce víc informací, co nejvíc a co nejpodrobnějších informací.

Motivace celého průmyslového odvětví, které si říká sportovní entertainment či infotainment, je jasná: současný fanoušek může být budoucí zákazník. Více detailních informací může udržet diváka u obrazovky déle a vedle sportovního obsahu mu naservírovat i příslušnou porci reklamy.

S rozvojem technologií zpracování

na trh první komerčně dostupný mikroprocesor, a odstartovala tak globální digitální revoluci. Intel se ve svém oboru na absolutní špičku nevypracoval – on místo toho vytvořil úplně nové odvětví, kterému kraloval od počátku. A z původní polovodičové firmy, která vyráběla kvalitní křemíkové čipy, už dávno dorostl ve vizionáře, inovátora a hybatele digitalizace ve všech oblastech lidského života.

Intel se vždy snažil dostat své špičkové technologie co nejbližší k lidem. Pro finále motocyklových Red Bull X Fighters v madridské býčí aréně tak v roce 2014 hledal technologické řešení, které by umožnilo neuvěřitelné výkony strojů i jezdců přiblížit laikům i televizním divákům. Létající motorky jsou totiž nejpůsobivější za vůně benzínu a burácení motorů v aréně naživo, z dálky a v televizi se notný kus jejich kouzla pro motoristické laiky ztrácí. Při svém hledání tak Intel objevil firmu Kinexon, se kterou Red Bull

MOTIVACE ODVĚTVÍ, KTERÉ SI ŘÍKÁ SPORTOVNÍ ENTERTAINMENT ČI INFOTAINMENT, JE JASNÁ: SOUČASNÝ FANOUŠEK MŮŽE BÝT BUDOUCÍ ZÁKAZNÍK.

obrazu jsou dnes v reálném čase možné triky, které dřív uměl snad jen Rumburak. V pozápasové televizní analýze utkání NBA se tak Charles Barkley zvedne ve studiu ze židle, plynule vstoupí do obrazu z utkání na stěně a přímo na palubovce v obleku ukazuje divákům, kde v konkrétní situaci měla správně stát clona a která varianta přihrávky by byla lepší. A pak se zase klidně vrátí na svou židli pokračovat v diskuzi.

To všechno - a nejen to - umí nové technologie, které před i za obrazovkou mění svět sportu. Výkony a zážitky se mění na čísla, reálný i virtuální svět přitom splývá.

Silicon Valley a býčí aréna v Madridu

Jedním z technologických obrů, kteří již před delší dobou razantně vstoupili do sportovní arény s tlustou peněženkou v ruce, je americká firma Intel. Firma z Mountain View v Kalifornii, původně zaměřená na vývoj polovodičových pamětí a logických obvodů, uvedla jen tři roky po svém založení v roce 1968

už dříve na několika svých akčních sportovních projektech spolupracoval.

Od satelitů přes sport k BMW

V květnu 2002 se shodlo Evropské společenství s Evropskou vesmírnou agenturou na společném postupu a vývoji globálního satelitního navigačního systému Galileo. O dva roky později založil průmyslový inkubátor v bavorském Oberpfaffenhofenu soutěž Galileo Masters, která měla projekty a řešení s využitím navigačního systému Galileo podporovat.

Od té doby se v soutěži prezentovalo téměř dvanáct tisíc účastníků z devadesáti zemí světa, za Českou republiku je partnerem naše ministerstvo dopravy. A v roce 2013 se mezi 400 projekty z padesáti zemí stal vítězem soutěže právě mnichovský start-up Kinexon.

Nápad Kinexonu byl zaměřen na zdravotnictví a profesionální sport. Parta technologických nadšenců z univerzity v Mnichově a Karlsruhe přišla s originálním řešením na bázi radiových vln, pohyblivých senzorů a pevných základ-

nových monitorovacích stanic. Jejich KINEXON CELL byl revoluční nositelný senzor, který umožňoval lokalizaci osob i předmětů s centimetrovou přesností.

Aplikace v cloudu pak v reálném čase převáděla data ze senzorů na využitelné geolokační informace. Vyvinutá technologie pracuje v širokém pásmu frekvencí a skýtá proti konkurenčním řešením dvě klíčové výhody:

- Umožňuje identifikovat jednotlivé objekty a získávat o nich všechna důležitá data jako stav, polohu, zrychlení a pohyb v prostoru.
- Umožňuje obousměrnou komunikaci, tj. senzor může samostatně vysílat data o svém stavu a zároveň také přijímat z centra povely.

A tohle všechno funguje víceméně v reálném čase na vzdálenost až 200 metrů a s přesností na pár centimetrů! Původní nápad Kinexonu měl řešit výzvy profesionálního sportu, ale po vítězství v Galileo Masters se spolehlivé, levné a snadno škálovatelné technologie chytily i moderní průmyslová výroba a doprava. Našla v ní totiž řešení, jak přesně

FOTO: PROFIMEDIA.CZ

Konec magnetických tabulek. Interaktivní obrazovku od této sezony používá pro přípravu a analýzy i fotbalový klub Hull City ve druhé nejvyšší anglické soutěži.

14

Tolik gramů vážil senzor vývojářů Intelu na helmách jezdců při průlomové akci Red Bull X Fighters v Madridu 2014.

sledovat polohu, pohyb a stav polotovaru i vyrobených dílů.

Aplikaci v cloudu je přece úplně jedno, jestli je senzor připevněn na oblečení sportovce nebo plášti dílenského mistra, samohybné ještěrce ve skladu či již hotovém výrobku. Systém se pro uživatele tváří jako spolehlivý a robustní průmyslový kříženec Wi-Fi a GPS – jen na rozdíl od GPS funguje i v uzavřených halách a je přesnější! Projekt „Logistics Next“ automobilky BMW, postavený právě na technologiích Kinexon, tedy získal v roce 2019 v Německu cenu za nejlepší průmyslové logistické řešení. Nápad využít nové satelitní služby pro profesionální sport tak během pár let tuto technologii posunul až do výrobních hal bavorské automobilky. Nezbyvá než říci s filmovým klasikem: „No, zřejmě slušnej oddíl, no...“

Bedýnka z Antikythery

Spojení astronomie se sportem se zdá být posledním výkřikem moderní vědy, ale překvapivě tomu tak není. Když na jaře roku 1900 kapitán Dimitrios Kon-

tos a jeho posádka, sbírající ve Středomořím moři u řeckého ostrova Antikythera mořské houby, objevili v hloubce 45 metrů vrak starověké římské obchodní lodi se zbytky nákladu, lákaly je hlavně umělecké předměty a drahé kovy. Všechny předměty z vraku doputovaly do řeckého Národního archeologického muzea v Aténách, kde byly postupně podrobeny zkoumání.

Přesný letopočet ztroskotání lodi se tehdy určit nepodařilo, ale mělo se za to, že k němu došlo někdy v prvním století před naším letopočtem. V roce 1902 se archeolog Valerios Stais začal věnovat podivné, nánosy obrostlé dřevěné bedýnce, ze které vyukovalo něco jako ozubená kolečka.

Domníval se, že se může jednat o astronomické hodiny, ale ostatní vědci ho přesvědčili, že mechanismus je tak složitý, že musí pocházet z pozdější doby a k ostatním předmětům se v muzeu dostal omylem. Tak bedýnku zase odložili a ta pak ležela v depozitáři muzea dalších padesát let, než si na ni vzpomněl britský historik vědy a profesor yaleské univerzity Derek de Solla Price. Ten v roce 1951 podrobil podivný předmět podrobnému zkoumání a začal ho s kolegy opatrně restaurovat.

Podle odkrytých popisků se ukázalo, že mechanismus pochází z roku 87 př.n.l. a ztracen byl pravděpodobně jen o pár let později. Byly to opravdu astronomické hodiny, které ukazovaly polohu planet na jejich oběžných drahách i zatmění Slunce a Měsíce.

Konstruktérem hodin musel být některý z řeckých astronomů, ke konstrukci bylo třeba mít velmi detailní znalosti astronomie i matematiky. Zajímavé ovšem bylo, že tyto starověké znalosti o pohybu planet se v průběhu let ztratily a byly znovuobjeveny až zase ve středověku.

Při detailním zkoumání mechanismu se pak přišlo na popisky, které ukazovaly a měřily čas do příštího konání olympijských her! Olympijské hodiny tak ležely tiše zapomenuté na mořském dně téměř dvě tisíciletí.

Intel a létající motorky

Vraťme se ale ke Kinexonu. Vývojáři Intelu (mimochodem, jméno firmy Intel je zkratkou pro Integrated Electronics) byli senzorem Kinexonu nadšeni a spojili ho do jednoho celku se svým nejmodernějším úsporným mikroprocesorovým modulem. →

Výsledný senzor měl velikost menší dominové kostky a vážil jen 14 gramů. Bylo tak snadné připevnit ho na helmu jezdců i na jejich stroje. Pro diváky X Fighters v Madridu zprostředkoval informace o výšce skoku i nájezdové rychlosti motorky, rotaci, celkové době triku i době, kdy se jezdec motorky pustil a on i stroj putovali vzduchem odděleně.

Všechny tyto informace poskytoval streaming Red Bull TV online a v reálném čase. Jezdci, diváci i televizní producenti byli nadšeni a ptali se, proč tohle už dávno není všude. Narodil se vítěz.

Kinexon, Amerika a chlapi v podprsenkách

Samozřejmě, že Kinexon musel z Bavorska do Ameriky. Jeho profesionální řešení PERFORM dnes nabízí více než 180 metrik pro fotbal, hokej, basket, házenou i další sporty. Jeho senzory dokážou zaznamenávat pohyb, polohu, zrychlení, počet odrazů i fyziologická data v reálném čase.

Inteligentní algoritmy pak tato data podle specifik jednotlivých sportů převádějí na konkrétní doporučení pro zvýšení

Senzor firmy Kinexon pronikl i do házenkářského míče. Select iBall „Ultimate“ získal loni cenu za inovaci na výstavě sportovního zboží v Mnichově.

výkonu, úrazovou prevencí či taktiku. V sezoně 2016/17 začali s technologií Kinexon v německé hokejové lize pracovat Augsburg Panthers a dosáhli nejlepšího umístění v historii klubu. Dnes Kinexon v NHL běžně využívají New York Rangers, Pittsburgh Penguins nebo New Jersey Devils.

S Kinexonem hraje basket více než 70% týmů NBA, v Německu třeba Alba Berlín, Bayern Mnichov nebo Brose Bamberg. Ve fotbale jsou pionýry německý Hoffenheim, Bayer Leverkusen, VfB Stuttgart nebo Schalke 04, ale tam je velkým konkurentem Catapult s modulem ClearSky, který používá třeba Bayern

Mnichov, Real Madrid, Chelsea či celá argentinská i kolumbijská liga.

Nejdál šla ve využití nové technologie házená a ve spolupráci s firmou Select integrovala senzor Kinexon i do házenkářského míče. Select iBall „Ultimate“ získal v loňském roce cenu za inovaci na výstavě sportovního zboží v Mnichově. Po úspěšných zkuškách během Champions League Final Four v letech 2018 a 2019 tak nová sezona v nejlepší lize světa v Německu odstartovala s kompletním pokrytím všech více než 300 utkání: hráči, míč i rozhodčí.

Ředitel bundesligy Frank Bohmann k tomu říká: „Před lety jsme se ve sportu

ptali, k čemu by nám mohl být zpomalený opakovaný záznam. Jsme přesvědčeni, že měření výkonu v reálném čase, jak je nyní zavádíme, se ve sportu stane novým standardem!“

Pozadu nezůstala ani Evropská házenkářská federace, která s Kinexonem podepsala smlouvu na zajištění všech mistrovství Evropy až do roku 2024. Diváci tak dostanou informace o naběhaných kilometrech, počtu přihrávek, výšce výskoku i vzdálenosti a rychlosti střelby.

Mimořádně, házená při zavádění nové technologie narazila na specifický problém. Házenkáři nenosí běžně chrániče ani helmy, ale dost tvrdě se na hřišti perou a jejich dresy v zápalu boje častou vezmou za své. Zkoušelo se tedy, kam senzor na těle hráčů bezpečně umístit, aby neutrpěl a nezpůsobil hráčům zranění.

Nakonec se staronové řešení našlo. Na právě skončeném mistrovství Evropy v házené mužů v Norsku, Švédsku a Rakousku tak běhali stokiloví chlapi v přiléhavých sportovních neoprénových podprsenkách pod dresem – všichni do jednoho! Senzor Kinexon jim přitom pevně seděl vzadu za krkem. O něčem takovém se před pár lety genderovým aktivistkám ani nesnilo...

Všechno jako na dlani. Výjev, který už známe ze sci-fi filmů a seriálů nebo z lékařských laboratoří, je možná blíže realitě, než si myslíme. Při sportování budete sledovat přímý přenos toho, co se děje ve vašem těle i okolí.

Sports One – aneb všechna data do jednoho hrnce

Informační systémy ve sportu ještě nedávno především zpětně hodnotily odehraná utkání, zpracovávaly jejich statistiky a snažily se v nich najít klíčové souvislosti. Bylo to zajímavé, ale byl to jen pohled zpátky.

Současné systémy jdou mnohem dál: sledují a měří vlastní pohyb, jeho průběh i fyziologii. Analyzují jej, doporučují správný trénink a dávají ho do souvislosti s výsledkem, který teprve přijde. Mají tak mnohem větší potenciál ovlivnit budoucí výkon v okamžiku jeho zrodu - při jeho přípravě. A výkonnostní analytici mají přehled o všem, co se hýbe, a snaží se identifikovat klíčové prvky, hráče i budoucí posily.

Kinexon není v oblasti sledování pohybu a polohy jediný, podobné řešení dnes nabízí už zmíněný a ve fotbale rozšířený Catapult. Firma Xsense zase nabízí senzory, které dokážou přesně změřit pohyb a polohu jednotlivých částí těla vůči sobě. Umožňují tak velmi přesně sladit a opakovat jednotlivé fáze složitěho pohybu.

Moderní stadiony a haly jsou vybaveny kamerami, které v průběhu utkání a často i tréninku zaznamenávají →

300

Všech více než 300 zápasů házenkářské bundesligy v této sezoně kompletně pokryje nová technologie. Diváci tak dostanou informace o naběhaných kilometrech, výšce výskoku nebo rychlosti střelby.

INZERCE

CHCETE JEZDIT JAKO TÝM I VY?

PROACE VERSO
PROSPORT

Více na www.autoproport.cz.

každý jednotlivý pohyb všech hráčů. Každý trénink zaznamenávají senzory GPS, zrychlení i monitory srdečního tepu.

Druhou oblastí, která zažívá obrovský pokrok, je analýza zdraví a fyziologie tělesného výkonu – jsou to miliony údajů a dat každý den. Co s nimi dál?

Data se prostě hodí do jednoho datového skladu, do jednoho hrnce, a tam se spolu povaří. A pak se z nich vytáhne to, co je právě potřeba. Takovým systémem je třeba Sports One německé firmy SAP, která patří mezi další technologické velekněze a sportovní průmysl ji mimořádně zajímá.

Sports One poskytuje jednotnou platformu pro data z různých zdrojů; dokáže je uschovat, zpracovat a předložit pomocí různých komunikačních rozhraní uživatelům kdekoliv na světě. Mohou to být analýzy, tiskové zprávy i speciální na míru šité intuitivní reporty. SAP Sports One je prostě takový datový Olymp.

„KDYŽ VIDÍTE, JAK UMĚLÁ INTELIGENCE VYHRÁVÁ ŠACHOVÁ UTKÁNÍ A VŠECHNO, DO ČEHO SE PUSTÍ, MUSÍTE SE PTÁT: JAK TO OVLIVNÍ SPORT ZA DESET LET?“

S pořízením tohoto systému flirtuje i fotbalová Slavia, ale licenci doposud nemá. Zdalipak na nákup u konkurence dostane Jaroslav Tvrdík peníze, když Číňané používají pro přípravu na svou olympiádu v Pekingu systémy vlastní, které ale nejsou komerční ani veřejné?

Ani tady ale cesta informačních systémů nekončí. Dave Wohl, hráč, trenér, manažer a dlouholetá legenda basketbalové NBA, říká: „Umíme hráče trénovat, aby byli silnější, víme toho spoustu o biochemii. Myslím, že v příštích pěti letech budou hráči stále častěji dostávat individualizovaný plán přípravy, postavený na hodnotách jejich krevních testů, svalových dysbalancí, dostanou pokyny, co jíst, co nejíst, kdy jíst a pít a všechno

okolo toho. Bude snaha sportovce vychovat pro co největší efektivitu, produktivitu a výdrž.

Máme teď řadu nových technologií a za nimi přichází umělá inteligence. Možná, že za deset let nebudeme headcoache vůbec potřebovat. Bude jen asistent, který zadá všechny informace o týmu a soupeři a umělá inteligence přijde s algoritmem, co dělat a jak proti tomu soupeři hrát. A umožní modelovat, co udělá soupeř, když vy uděláte tohle nebo něco jiného.

Když vidíte, jak umělá inteligence vyhrává šachová utkání a všechno, do čeho se pustí, musíte se ptát: Jak to ovlivní sport za deset let? Může to změnit tvář mnoha věcí. Dnes máme sice analytická

FOTO: PROFIMEDIA.CZ

FOTO: PROFIMEDIA.CZ

Co bude dál? Moderní sport se stále oddaněji řídí analytickými daty, pořád je ale v převaze lidské rozhodování. Na jak dlouho? □ →

data, ale pořád jsme odkázáni na lidské rozhodování.“

Možná jsem staromódní, ale přesto si myslím, že je to dobře. Jen si nejsem jist, jak dlouho nám to vydrží, když dnes s umělou inteligencí běžně pracuje každý smartphone za pár tisícovek.

Ještě jednou Dave Wohl: „Spoustu toho pořád ještě nevíme a neumíme to změřit. Nevíme, proč nějaký hráč ztratil sebedůvěru, proč je bojácný nebo depresivní. Nevíme, jak se hráči od trenéra učí. Nevíme, co se v nich děje a proč reagují, jak reagují. Když jsem trénoval první rok, přišel jednou k dívčímu týmu před tréninkem demonstrovat lékař hypnotizér. Jen na dívky mluvil, nic jiného s nimi nedělal. Trenér pak říkal, že to byl nejlepší trénink, jaký kdy s týmem zažil. Je tolik oblastí, o kterých toho ještě moc nevíme.“

Díky, howgh!

Data za peníze, peníze za data

Že data lze směnít za peníze, se ví už dlouho. Statistiky herního výkonu každého týmu jsou obrovským lákadlem pro fanoušky i média. Systémy jako Sco-

reWithData od firmy IBM už umí poměrně přesně předpovědět, jak může utkání dopadnout nebo který hráč se proti kterému soupeři prosadí.

Předpovědi se formulují na základě současných i historických dat a automaticky se aktualizují v průběhu utkání. Různé organizace také analyzují data ze sociálních sítí, aby dokázaly odhadnout, co fanoušky zajímá nejvíc. A pak jim to naservírují.

Web bigdatatennis.com prodává zájemcům statistiky hry jednotlivých hráčů ATP i odhady výsledků budoucích utkání. Skromně přitom podotýká, že takto ucelená data a prognózy nenabízí na světě nikdo jiný a že tenis je po fotbalu u sázkařů druhým nejoblíbenějším sportem. Může být, sázkoví podvodníci si to myslí také.

Quo vadis, sport?

Kam se sport ubírá a kam ho jedničky a nuly zavedou? Brian Krzanich, samotný šéf Intelu, považuje nastupující digitalizaci za největší změnu ve sportu za posledních 100 let. Jestli to říká z přesvědčení nebo jako ředitel a akcionář firmy, která se chystá v tomto odvětví vydělat miliardy, je těžké posoudit.

Průmysl už dávno pochopil, že nejspolehlivější cestou, jak zajistit kvalitu nějakého produktu, je řídit a zajistit kvalitu procesů, jimiž produkt vzniká. To není možné bez měření a čísel. Pochopil to i zákazník a považuje to za samozřejmost. Nikdo z nás nestojí o auto, které se možná povedlo a možná ne, protože vznikalo víceméně náhodou a jednotlivé díly k sobě moc ne pasují.

Není nejmenší důvod, proč by tomu s produkty sportovního průmyslu mělo být jinak. A to i při plném respektu k tomu, že dobrý výkon nemusí vždy automaticky znamenat vítězství.

Ale tohle všechno je jen jedna z tváří sportu – špičkový výkon, prachy, reklama a mediální byznys.

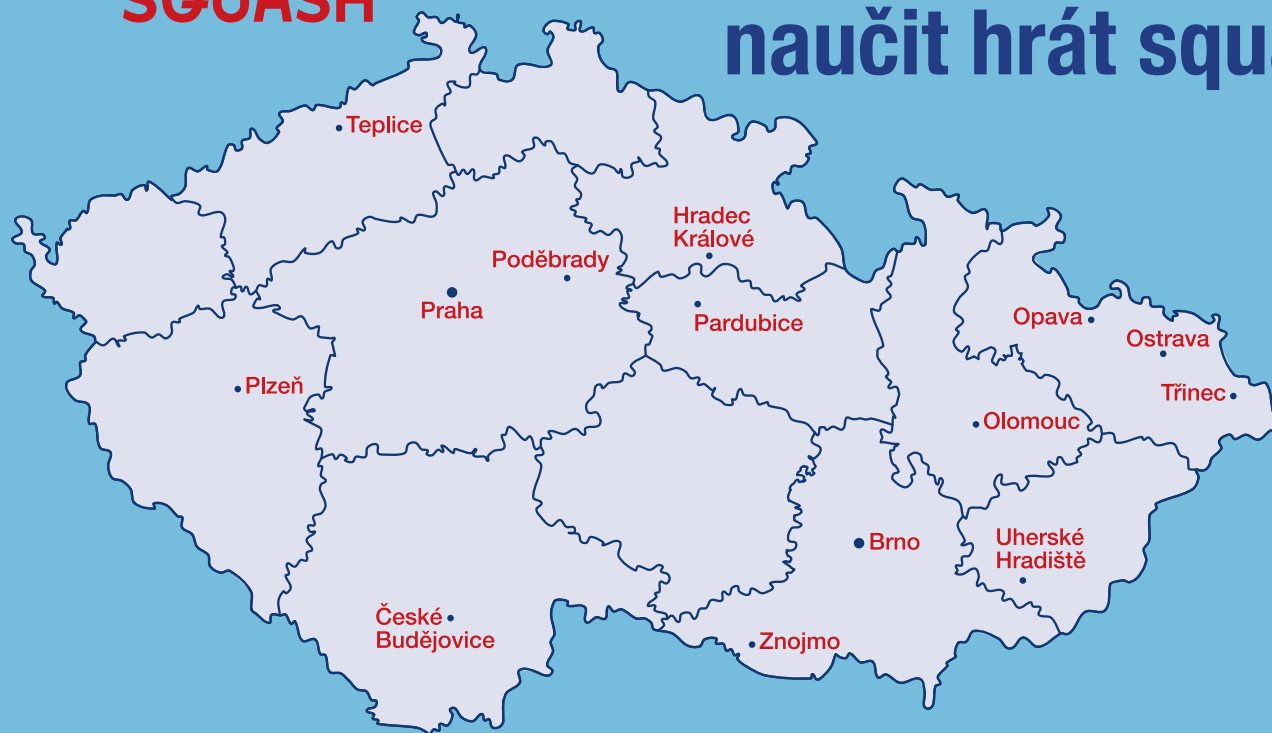
Existuje i sport, kdy se jen budete chtít projet na kole nebo si s dětmi jít zaběhat do lesa. Vezměte si staré tepláky, vykašlete se na všechny technologie a androidí aplikaci i s novým telefonem prostě nechte doma. Jděte se jen tak proběhnout, smějte se jako blázni a buďte rádi na světě.

Bude vám fajn a veverkám taky! □

INZERCE

Kde se vaše děti mohou naučit hrát squash

Hrajte squash s námi!

Více informací na www.czechsquash.cz/deti

KAREL KUBEŠKA se řadí k průkopníkům českého curlingu. Krátce po revoluci roku 1989 se vrhl na sport, který znalo v zemi jen pár lidí. Netušil, že našel vášeň pro celý další život. Poznal dobu, kdy se curling dělil o led s hokejisty a krasobruslaři, než se rozhodl jako předseda svazu s kolegy ve vedení postavit curlingovou halu na pražských Roztylech. Býval elitním hráčem s triumfy v domácí nejvyšší soutěži s Aritmou Praha a starty na ME. Jako trenér vedl ženský reprezentační tým tvořený hráčkami Liboce na evropských i světových šampionátech, chystá se i na ten letošní v Kanadě.

TEXT: JIŘÍ NIKODÝM

Je třeba dosáhnout rovnováhy sebevědomí a pokory

Proč jsem se stal trenérem?

„Byl to logický důsledek otcovství. Před dvaceti lety v curlingu žádní trenéři nebyli, a když dcera začala hrát, nezbylo mi, než se na dráhu trenéra vydat. Postupně mě to začalo bavit, uplatnil jsem své pedagogické ambice, vystudoval nejvyšší trenérskou třídu a jezdil na semináře a přednášky do zahraničí. Pochopil jsem, že trenérství je trvalý celoživotní proces učení a sebevzdělávání, ve kterém ten, kdo se domnívá, že už se všechno naučil, tak právě ustrnul a ukončil svůj vývoj.“

Moje nejsilnější vlastnost?

„Empatie, nadšení a odolnost.“

Co na mě mělo největší vliv?

„Nemám žádný konkrétní trenérský vzor, takže nejvíc mě ovlivnilo mnohaleté sledování kanadských curlingových soutěží. Konkrétním impulzem k pochopení souvislostí bylo první ME v curlingu, kterého jsem se účastnil jako hráč, a sice v roce 1992 ve skotském Perthu. Kombinace sportu, tradic a vztahů mezi lidmi v zemi, kde curling vznikl, pro mě byla základní inspirací.“

Moje trenérská filozofie?

„Je třeba dosáhnout rovnováhy sebevědomí a pokory. K tomuto cíli vede několik cest, ale prakticky v každé fázi přípravy bych si měl umět odpovědět

na otázku, zda jsem mohl udělat víc, že nikoli. Myslím, že součástí trenérské práce vždy musí být výchova k fair play, sportovní morálce a etice. A neplatí to jen pro práci s mládeží, ale i pro vedení dospělých týmů.“

Nejlepší rada, kterou jsem kdy dostal?

„Pochází od Keitha Wendorfa, kanadského trenéra a experta. V roce 1999 mi věnoval dvě hodiny svého času na ledě v jeho působišti v německém Baden-Badenu. Nejen, že za těch 120 minut úplně změnil můj herní styl a projev, ale zjednodušil a zpřehlednil moje vnímání učení techniky odhodu curlingového kamene.“

• • •

Moje nejtěžší rozhodnutí?

„Při české ženské olympijské kvalifikaci jsem byl za nepříznivého stavu zavolán na time-out (v curlingu může o time-out žádat pouze tým a nikoli kouč). Situace měla pouze jedno, a to velmi těžké řešení. Složitý okamžik, ve kterém jsem hlavně týmu nechtěl ublížit a na geniální radu jsem rezignoval. Instinktivně jsem se rozhodl nemluvit o stavu a technice odhodu, ale pouze jsem vzal holky kolem ramen, řekl, že jim věřím a že jsem si jist, že se rozhodnou správně. Následující kámen se povedl, zápas se výsledkově otočil a kvalifikaci jsme vyhráli.“

KAREL KUBEŠKA

Narozen: 17. 6. 1955 v Praze

Profese: konzultant, curler, bývalý aktivní rocker, hlavní manažer projektu Areál ledových sportů

Vzdělání: absolvent VŠE a FTVS UK

Úspěchy: 11x mistr ČR v curlingu, účastník ME, reprezentační trenér, účast s reprezentačním týmem na ME a MS

„MUSÍME BÝT TAK DOBRÍ, ABYCHOM OSUDOVÉ OKAMŽIKY PŘEMOHLI SVOU KVALITOU.“

FOTO: ČTK

Co se mi opravdu povedlo?

„Jako trenér curlingu jsem věděl, že bez specializovaného sportovního zařízení nemůžeme pohnout s kvalitou přípravy hráčů a týmů, a tak jsem se před dvaceti lety pustil do výstavby curlingové haly. Zašel jsem tak daleko, že jsem podepsal osobně směnku, kterou jsem ručil za svazový úvěr. Nemít vlastní sportovní areál, nikdy bychom nedosáhli na stříbro z MS juniorek nebo bronz z ME mužů. Na rozhodnutí stavět a provozovat curlingovou halu jsem opravdu pyšný a nikdy nepřestanu být vděčný svým kolegům, že mi věřili a pomáhali mi.“

Kdy jsem měl pocit, že jsem měl zápas pod vlastní kontrolou?

„Asi nikdy. Curling je specifický v tom, že trenér má pro komunikaci s týmem k dispozici pouze čas o přestávce a při jednom minutovém time-outu, o jehož načasování však rozhodují hráči/ hráčky na ledě. Občas bych rád vykřikl nějakou radu nebo postřeh, ale pravidla to zakazují. Nemáme ani žádné skryté signály, posunky či grimasy. Musím tedy sázet na předzápasovou přípravu a nachystat tým tak, aby fungoval sám co nejdokonaleji.“

Co dělám, když cítím, že za mnou družstvo nestojí?

„Pokud za mnou tým nestojí, pak patrně nejsem přesvědčivý a nedokážu hráčům/ hráčkám vysvětlit, proč se mají věci dít tak, jak chci já. Prakticky výhradně to musí být moje chyba a já ji musím napravit.“

Do jaké míry rozlišuju v přístupu mezi starým a mladým hráčem?

„V rámci týmu kvůli věku velké rozdíly nedělám. Nehrajeme si na mazáctví, na pozici benjamínka, který nosí košťata, a na speciální výsady pro doyena. Vztah trenér – hráč je pro mě obvykle determinován určitou úrovní schopností a vlastností, se kterými vstupují hráči/ hráčky do týmu. Párkrát jsem přecenil zkušeného hráče a naopak přehlédl hodnoty mladého hráče. To byla chyba. Žádný velký rozdíl tedy nedělám. Všem nabízím stejný servis a očekávám vstřícnou spolupráci.“

• • •

Stává se mi někdy, že si vůbec nevím rady?

„Samozřejmě se mi to už stalo. Jako hráč jsem několikrát stál v kružích a vůbec nevěděl, co dál. Jako trenér jsem to zažil

také, ale protože se ode mě očekává, že si budu vždy vědět rady, maskuji a zastírám ten bezradný stav několika triky, které nebudu prozrazovat. Všichni jsme lidé chybující, trenéry nevyjímaje.“

Můj trenérský rituál?

„Před každým zápasem si připravuji důležité propriety, aby mi nic nechybělo. Musím mít svůj notebook s statistickým programem, dalekohled s přiblížením 12x, tužku, papír, magnetickou tabulku a stopky. Mám-li všechno po ruce, je to pro mě uklidňující faktor. S hráči/ hráčkami mám dohodnuté specifické podání ruky a každému jednotlivci řeknu před zápasem jeho křestním jménem nebo přezdívkou. Na maskoty nevěřím.“

Potřebuje trenér víc vzdělání nebo životní rozhled?

„Nabízí se odpověď, že obojí stejně. Já věřím na trenérské osobnosti, které kombinují oba dva uvedené předpoklady v rovnováze. To mohou být, a často jsou, dobří trenéři. Výborní trenéři ale ještě navíc mají vrozené charisma, pozorovací talent, psychologický odhad pro správné momenty, schopnost improvizovat a jdou příkladem.“

FOTO: ČTK

Věřím na vyšší síly nebo zásadně především sobě?

„Věřím sobě a svému týmu. Pokora mě však naučila vnímat náhodu, štěstí, smůlu či shodu okolností jako faktory, které do výsledků promlouvají a často je ovlivňují. Musíme být tak dobří, abychom osudové okamžiky přemohli svou kvalitou.“

Čím se trenérsky vzdělávám nebo inspiruji?

„Hodně po padesátce jsem vystudoval nejvyšší trenérskou třídu na FTVS, přestože jsem měl řadu certifikátů od Světové curlingové federace a certifikát od Švédské curlingové akademie. Navštěvuji zahraniční trenérské summity a na vlastní náklady jezdím na některé mezinárodní mítinky. Přímý kontakt se zahraniční trenérskou špičkou je v našem sportu nejen formou vzdělávání, ale i obrovskou inspirací. Účastnil jsem se i speciálního semináře zaměřeného na posuzování fyzikálních vlastností pohybu kamene po ledě, efektu metení, vlivu rotace kamene na jeho trajektorii a několikrát jsem navštívil skotskou továrnu na výrobu curlingových kamenů, abych pochopil maximum souvislostí. Tohle vše by ale nestačilo, kdybych

současné nesledoval stovky hodin curlingových utkání nejvyšší úrovně díky televizním přenosům a streamu. Vývoj v curlingu jde tak rychle dopředu, že bez sledování aktuálních trendů není možné dobře odvádět trenérskou práci.“

U čeho si nejlíp odpočínáš?

„Pasivně u dobré knížky a na rockovém koncertě. Aktivně u tenisu.“

• • •

Jak se změnil curling od doby, kdy jsem do něho před 30 lety začal pronikat?

„Na první pohled je všechno stejné. Ledová plocha, kameny, metení, čtyři hráči proti čtyřem. Zejména poslední dvě dekády však proměnily curling z aktivity v opravdový sport. Hráči musí být výborně fyzicky vybaveni, protože zametou za utkání více než kilometr dráhy a odhodí půl tuny kamení. Takhle to zní jako hrubá práce, ale vše je velmi delikátní a na centimetry přesné. Čtyřčlenný tým musí po celé utkání srozumitelně komunikovat a takticky stavět hru tak, aby zvolený postup na konci přinesl vítězství. Pryč jsou doby, kdy si hráči curlingu o pauze odběhli na cigaretu nebo na panáka whisky. Koncentrace na zápas a dobrá psychologická příprava

jsou nedílnou součástí výkonu. Velkou roli v tom sehrálo znovuzařazení curlingu na program olympijských her v roce 1998. Došlo k omlazení týmů, využití spousty technických pomůcek a úpravy pravidel směrem k zatraktivnění curlingu. Taktika je teď pestřejší a vyžaduje samostatnou cílenou přípravu. V curlingu je teď víc peněz a některé zahraniční týmy pracují na čistě profesionální bázi. Změnilo se toho hodně, a většina k lepšímu.“

Jaké jsou hlavní úkoly trenéra v curlingu?

„Trenérská práce má své obecné zákonitosti, které jsou použitelné pro většinu sportů. Známe dobře fungující případ basketbalové trenérky, která náhle přešla na trénování curlingu a dosáhla velmi solidních výsledků. Stalo se to v Rusku. Curling je kolektivní sport a tedy trénování a koučink má v našem sportu specifika, která se týkají tvorby kolektivu, komunikace, týmové psychologie a podobně.“

Co se dá v curlingu stihnout během minutového timeoutu?

„Dá se toho hodně zkazit. Jednou z hlavních zásad je nehodnotit, co bylo, a nevracet se k promarněným

příležitostí. Vzhledem k tomu, že tým má pouze jediný time-out v průběhu 160 minut zápasu, je nezbytné si průběh time-outu před vlastní soutěží nejprve natrénovat. Stanovit si, jaká situace je vhodná pro přivolání kouče, a determinovat časovou strukturu a obsah z pohledu toku informací. Výsledkem by mělo být nalezení či potvrzení optimální varianty pokračování s přesahem do variace mentální podpory. Sdělených informací nesmí být příliš mnoho, měly by být přehledně řazeny a závěr by měl vyznít optimisticky a přiměřeně motivačně.“

Jak důležité jsou vztahy v týmu mimo led? Například v beach volejbalu jsou známé případy, kdy spolu hráči ve dvojici nemluví, pak se sejdou na hřišti a vyhrávají turnaje.

„I v curlingu jsou známy příklady, kdy tým fungoval skvěle na ledě, ale mimo něj se nestýkal. Jsou to však spíše výjimky dané okolnostmi v místě a čase. V těch konkrétních případech pomohla inteligence hráčů a krátkodobá

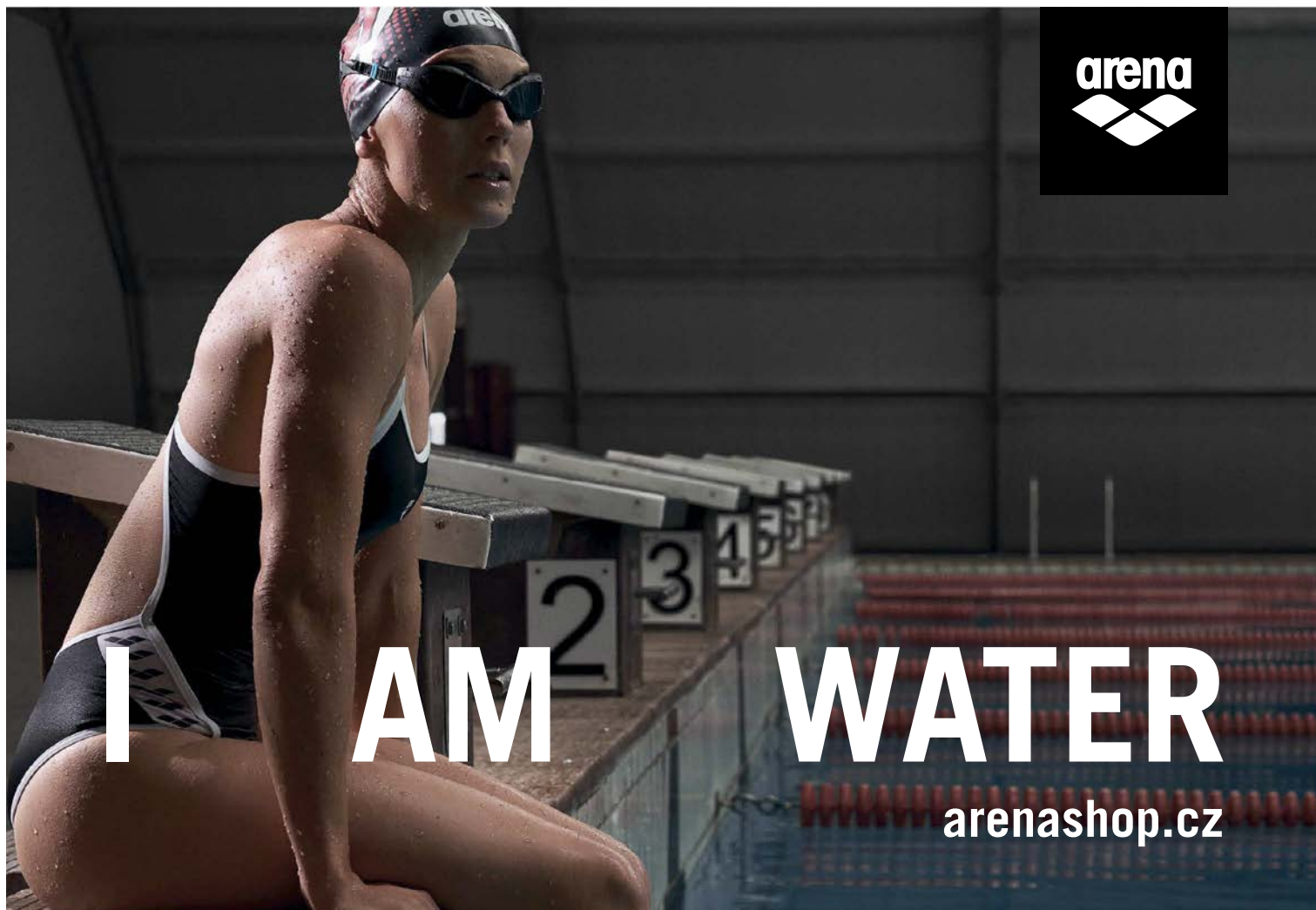
identifikace se společným cílem. Obvyklý je však jiný model. Čtyřčlenný curlingový tým ze všeho nejvíc připomíná rockovou kapelu, ve které jsou na sobě všichni závislí, mají určité individuální dovednosti, smysl pro souhru a chápou, že síla kolektivu se měří podle nejslabšího článku. Každý hráč/muzikant je stejně hodnotný jako jiný, všichni musí přispět ke společnému dílu a teprve společnou tvrdou prací a překonáváním překážek vytvoří přidanou hodnotu, která může pomoci k úspěchu. Kamarádství je výhodou, je skvělou nadstavbou, mimo jiné proto, že sport je organickou součástí běžného života, ve kterém je vítaným bonusem mít kolem sebe pár lidí, na které se mohou spolehnout. Curlingový tým může být, a asi by dokonce měl být takovým typem komunity.“

Každý tým má skipa, který zpravidla odhazuje poslední dva kameny. Je skutečným lídrem celého týmu?

„Většinou tomu tak je. Souvisí to s výše uvedeným průměrem o rockové kapele.

Trenér kolektivu musí najít hvězdu, která splní náročné požadavky na výkon, komunikaci, osobnostní vývoj, ale i smysl pro tvorbu týmu, fair play a morálku. Skip je něco jako frontman, bere na sebe tu zodpovědnou úlohu vést tým do boje. Případný úspěch je více připisován jemu, stejně jako prohra padává více na jeho hlavu. Někteří skipové jsou zvláštní povahy stojící trochu nad týmem, jiní mají jen nějakou méně obvyklou formu vlastní prezentace. Pár skipů jsou šílenci a určitě by se mezi nimi našel i asociál. Ale většina jsou hráči, kteří vnímají kolektiv jako hlavní hodnotu, kterou disponují, a jsou si dobře vědomi, co je pro tým optimální. Mezi skipem a trenérem by měl být specifický vztah. Měla by mezi nimi existovat vzájemná podpora a důvěra. Hodně sázím na hráčskou inteligenci, která určuje úroveň kultury týmu a chemie týmu. Trenér či kouč řadu okolností přímo či nepřímo ovlivňuje, ale v mnoha momentech je odkázán na schopnost lídra týmu pochopit svou roli. A tady se projeví kvalita osobnosti curlingového skipa.“ □

INZERCE

Stopa Pepa Guardioly

Postava inovativního, posedlého a všestranného hlavního trenéra je stejně stará jako profesionální sport. Avšak pouze několik málo lidí „zvenčí“ dostalo takovou příležitost jako Martí Perarnau. Tento španělský novinář byl pozván do bavorské fotbalové svatyně FC Bayern Mnichov v době, kdy klub angažoval Pepa Guardiolu, a bylo mu nabídnuto: „Piš o všem, co vidíš. Buď kritický, jak jen se ti líbí.“ Na základě toho napsal knihu Pep Guardiola: První rok v Mnichově, v níž sleduje svého krajana během sezony 2013/14.

TEXT: MICHAL JEŽDÍK

Jedním z hlavních důvodů, proč se Bayern ucházel o Guardiolu, bylo ohromení z jeho práce v Barceloně v období 2008-12. Právě tam vytvořil jeden z nejlepších konceptů moderní éry fotbalu, založeném na stylu metronomických přihrávek a pohybů, které byly diváky často označovány „tiki-taka“ (navzdory Guardiolově nechuti k tomuto označení).

Ve hře rovněž provedl řadu taktických inovací, které postupně změnil tvář fotbalu a ovlivnily mnoho jeho kolegů po celém světě. Například dopad jeho taktické varianty „falešné devítky“ je přirovnáván k revolučním strategiím West Coast Offensive Billa Walshe v NFL v 80. letech nebo Triangle Offense od Texe Wintera, se kterým získal Phil Jackson 11 titulů vítěze NBA s Chicago Bulls a Los Angeles Lakers. Srovnání všech tří strategií jde do hloubky, od jejich pečlivosti až po jejich vytrvalost. Všechny kvality, které vidíme v současné době ve hře Manchesteru City, dosadily Guardiolu i do funkce hlavního trenéra Bayernu.

V knize se zdůrazňuje, že Guardiolum oslavovaný styl fotbalu a sériová sbírka trofejí jsou zakořeněny ve schopnosti jeho hráčů porozumět a dát výraz jeho neustále se vyvíjející filozofii hraní. Po přečtení jsem se k ní často vracel a začal si uvědomovat, že mnoho věcí má přesah do všech sportovních her. Asi nejvíce mě oslovila Guardiolova snaha dát svým hráčům srozumitelné nástroje k vítězství. Následující reflexe vznikla z mých poznámek z textu od Martího Perarnaua.

Bez správných studentů systém nic neznamená

Z knihy jasně vyplývá, že trenér Guardiola a jeho vrozený hlad a touha po zlepšení jsou důsledkem vzdělání, které se mu dostalo jako hráči v barcelonské fotbalové akademii La Masia. Perarnau brzy vrací příběh zpět do Barcelony, do doby, kdy Guardiola jako hlavní trenér byl schopen povolat absolventy akademie, včetně Lionel Messiho, Xaviho Hernández a Andrése Iniestu.

La Masia, což do češtiny můžeme přeložit jako „farma“, odkazuje na původní stavení, kde pobývali mladí studenti z celého Španělska. Deklaruje význam a hodnoty systematické výchovy talentu, od momentu, kdy mladého sportovce získáte a postupně jej vlděláváte a připravujete ve všech aspektech na cestu do profesionálního fotbalu. Všichni v akademii, od těch nejmladších až po ty, kteří se začínají prosazovat v A-týmu, jsou vychováni v jednotném konceptu, který se přizpůsobuje pouze věku sportovce a jeho dovednostem.

Perarnau se domnívá, že akademický jazyk výuky, tedy Guardiolum jazyk používaný při výuce vůči hráčům, může být rozdělen do tří vzájemně propojených oblastí:

HLAVNÍ MYŠLENKA JE SROZUMITELNÝ JAZYK

La Masia se řídí základní myšlenkou stanovenou jiným bývalým barcelonským hráčem a později hlavním trenérem Jo-

MICHAL JEŽDÍK

- Vedoucí sportovně metodického úseku České basketbalové federace, člen VV ČOV. Bývalý basketbalový reprezentant, trenér národního mužstva mužů a U20, Sparty, Prostějova, Nymburka. Byl členem realizačního týmu NBA Detroit Pistons v letních lígách. Opakovaně absolvoval Euroleague Basketball Institut. Certifikovaný lektor ČOV.

hanem Cruyffem, který uvedl Guardioli na Camp Nou v roce 1990. Moderní akademie inspirovaná institucí Ajaxu Amsterdam, kterou rozvinul Cruyff jako hráč v 60. letech 20. století, byla slavnostně otevřena poté, co vlivný Nizozemec převzal koncept Ajax-akademie a v roce 1974 ho aplikoval v Katalánsku. V roce 1979 úspěšně prosadil její hodnoty u nového prezidenta barcelonského klubu Josepa Lluisa Núneze.

Ve velmi zjednodušeném popisu: Cruyffovou hlavní myšlenkou byla dominance držení míče. La Masia umožnila svým adeptům uplatnit tento princip prostřednictvím toho, co Perarnau nazývá „jazyk“. Pozice na hřišti padají a vystupují z módy, ale škola pokračuje v rozvoji principu držení míče i čtyři desetiletí poté. Hlavní myšlenka poskytuje při výuce základ pro všechny hráče a v roce 2010 se La Masia stala první fotbalovou akademií, která vychovala všechny tři finalisty ocenění nejlepšího fotbalisty v Evropě - Zlatého míče: Messiho, Xaviho a Iniestu.

Perarnau říká, že jazyk, jak jej v této souvislosti používá Guardiola, je: „Vy-

vrhnutí tréninkového režimu, který využívá řadu cvičení a nácviků pohybů k porozumění, upevnění, pochopení a zvládnutí základního konceptu a pojmů.“

Dodává: „Učí se specifické detaily tohoto jedinečného a přesného jazyka. Do odchodu z akademie si tuto konkrétní fotbalovou značku absolventi osvojí. V době, kdy se hráč dostane do A-týmu, má za sebou více než 10 000 hodin tréninku a cvičení tohoto jediného, společného hracího modelu. Tak se stává rodilým mluvčím tohoto jazyka.“

Další důležitou složkou jsou lidé, kteří jsou hnací silou všech inovací. Guardiola je architektem a chce, aby jeho hráči i nadále studovali hru a neustále měli touhu učit se a zlepšovat, být opravdovými řemeslníky. „Kvalita nápadů a složitost jazyka nic nezmloují, pokud vaši hráči nejsou ochotni se učit,“ pokračuje Perarnau. „Hráč musí být zcela otevřený učit se tajemství jazyka, procvičovat jej a zlepšovat se, pokud je třeba. Musí mít v tento proces naprostou důvěru.“

Hráči, které Guardiola do Barcy vybral, byli do klubové kultury ponořeni

Originální název Perarnauovy knihy. Pep Confidential: The Inside Story of Pep Guardiola's First Season at Bayern Munich.

a přijali ji za vlastní. Když v roce 2013 přijel do tréninkového centra Bayernu na Säbener Strasse, tyto hráče samozřejmě s sebou neměl. Nicméně zdědil víc než schopný tým, který v předchozí sezoně získal hattrick: vyhrál Ligu mistrů, stal se šampionem Bundesligy a získal Německý pohár.

Okamžitě začal hledat způsoby, jak předat svoji filozofii hry týmu složenému z jiných hráčů, a přitom se snažit přizpůsobit vývoji hry a týmu, který má k dispozici. Snažil se najít jiný styl učení, aby využil co nejrychleji kapacity všech hráčů a týmu jako celku. Touha po novátorství ho hnala vpřed.

ZKOUŠENÍ, OBJEVOVÁNÍ A CHYBOVÁNÍ VE SNAZE O POROZUMĚNÍ

V jedné části knihy Perarnau květnatě vysvětluje mapu pokladů, kterou má Guardiola ve své mysli. Jedná se o „tajnou mapu obsahující množství fotbalových hádanek a tajemství“. Tyto poklady by nic neznamenal, pokud by nebyly součástí hledání cesty, jak dojít do bodu X, do bodu vzájemného porozumění. Efektivní komunikace s každým z hráčů, jeho hledači pokladů, je nezbytná.

Pro trenéra, jakým je Guardiola, který střídá různé země, setkává se s různými jazyky a kulturami, kdekoli trénuje, je v jeho novém klubu proces zkoušení a chybování k nalezení správného jazyka s každým hráčem nevyhnutelný.

Na jedné straně spektra v Bavorsku velebil Guardiola fotbalovou inteligenci Philippa Lahma, jeho kapitána, který rovněž nosil kapitánskou pásku v národním týmu Německa. Pod Guardiolorovým vedením vzkvétal a Pep brzy poznal, že právě Lahm by mohl být dobrým interpretem jeho mapy pokladů, bez ohledu na to, jak složitý směr to je.

Dopřával si pravidelné schůzky s Lahmem po tréninku, které se protáhly až na 15 minut, když dopodrobna diskutovali o konkrétních pohybech a akcích hráčů. Lahm byl věhlasný obránce, avšak během roku a půl ukazoval podobné nadání i ve středu hřiště, kde ho Guardiola s úspěchem vyzkoušel.

Perarnau připouští: „Pokaždé, když jsem byl přítomný jedné z těchto rozmluv a Pep předpokládal složité navazující pohyby, ztratil jsem se. Není jednoduché držet s jeho vizemi krok. Avšak Lahm je vždycky pochopil.“

Mladý Lionel Messi a jeho mentor. Společně s Pepem Guardiolorou dobyli během čtyř sezon pro Barcelonu 3 ligové tituly a španělské Superpoháry plus po dvou triumfech v Lize mistrů, na klubovém MS, ve španělském poháru a evropském Superpoháru.

Během 12 měsíců od příchodu trenéra do klubu Lahm dovedl Německo k titulu mistrů světa na šampionátu v Brazílii v roce 2014, když hrál ve středu pole nebo v obraně, podle potřeby. Guardiolorovo novátorství se stalo přínosem pro celý národ.

Na druhé straně spektra byl jiný nadaný hráč, francouzský internacionál Franck Ribéry, pro kterého byl složitý dialog zcela nevhodný. Chápal, že pokud zprávy pro Ribéryho budou komplikované, zkomplikuje tím i proces touže-

ného vývoje. Strávil měsíce vymýšlením neúčinnějšího způsobu, jaká slova volit a vybrat při vysvětlování konceptu právě jemu. Docílil toho tím, že mu dával méně informací najednou a mnohem jednodušší formou.

Navzdory úsilí mnoha klubů, včetně Bayernu a Manchesteru City, La Masia nemůže být zkopírována přes noc. Ale Guardiola to naučilo důležitosti jazyka učení, pokud mají jeho hráči vyjádřit jeho myšlenky a přijmout jeho novátorství.

INOVACE VYŽADUJÍ NEUSTÁLOU POZORNOST

„Pepe, jsi více než kouč, jsi vynikající inovátor.“ Perarnau mluví v knize i s Xavierem Sala-i-Martínem, profesorem ekonomie, který vedl Guardiolu k opětovnému zavedení konceptu s „falešnou devítkou“ v Barceloně.

„Pro mě je Pep skvělý inovátor. Vyhrává zápasy díky analýzám soupeřových slabých stránek a následně útokem na ně. Avšak více než to reprezentuje neustálé inovace, takže i když je jeho soupeř pochytí a napraví svoje chyby, Guardiola již změnil svoji strategii.“

Guardiola vyhrál nesčetné trofeje, včetně dvou pohárů Ligy mistrů, tři tituly ve španělské La Lize, tři v německé Bundeslize a dva v anglické Premier League. Přesto nikdy nepřestává experimentovat s hráči, zavádí nové formace, nové věci.

Pozice „falešné devítky“ byla ve své současné podobě znovuzrozena 1. května 2009, v předvečer El Clásika, světově proslulého setkání rivalů Barcelony a Realu Madrid. Vítězství na domácí

„GUARDIOLA NIKDY NEPŘESTÁVÁ EXPERIMENTOVAT, S HRÁČI ZAVÁDÍ NOVÉ FORMACE, NOVÉ VĚCI.“

půdě vládnoucích šampionů by zajistilo Barceloně první titul v La Lize za tři roky.

Jak se blížil večer, Guardiola zatelefonoval svému hvězdnému útočníkovi, 21letému Messimu. Perarnau cituje trenérovu prosbu: „Leo, tady je Pep. Zrovna jsem viděl něco důležitého. Opravdu důležitého. Co kdyby ses zastavil. Teď, prosím.“

Inovace nemohly počkat. Ve 22:30 přijel Messi do trenérova domu a Guardiola mu začal vysvětlovat to, co se mělo stát jeho nejslavnějším taktickým mistrovským tahem.

Při analýze posledního utkání Barcelony s Realem Madrid našel u soupeře volný prostor mezi středopolaři a obranou, který byl ideální pro překonání obranného bloku Realu. Messi byl pravý muž, který měl na pomyslné mapě najít poklad. Guardiola neváhal a sáhl po telefonu. Mladému Argentinci ukázal na videu onen volný prostor. „Zítra v Madridu chci, abys jako

obvykle začal na pravém křídle, ale v momentě, kdy ti dám znamení, chci, aby ses přesunul do volného prostoru, který jsem ti právě ukázal.“

Následující den o tom řekl Guardiola před zápasem v hotelu svému asistentovi. Barcelona vyhrála 6:2, Messi skóroval dvakrát a pokračoval v cestě stát se nejlepším hráčem své generace.

Guardiola měl v Messim ochotného studenta a věděl, jak komunikovat svoje přání takovým způsobem, který byl hráč na hřišti schopen proměnit ve skutečnost zcela zřetelně. Není těžké představit si Lahma nebo jiné hráče Manchester City, jak pozdě večer zvedají telefon svému neustále přemýšlejícímu trenérovi.

Nebo to už neplatí? Guardiola je trenér, který, jakmile pozná svoje hráče, najde prostředky k dosažení cíle. Aby mohl pokračovat v inovacích ve snaze o dosažení dokonalosti. □

INZERCE

30
1990–2020

f cesky.hokejbal

ig hokejbal

hokeybal.cz

www.prohokejbal.cz

STŘELECKÉ
PLOCHY

od 490 Kč

modulový systém
Ize dokupovat a rozšiřovat plochu

Je dřív hráč, nebo

Jedna z klíčových oblastí sportu je psychická stránka výkonu. Něco, co je tak subjektivní, se sportovní věda snaží, zatím ne zcela úspěšně, objektivizovat. Není divu. Na jedné straně jde o sportovní výkon, což je oblast, která by měla náležet trenérovi, na straně druhé o jeho skryté psychické pozadí, které by mělo spadat do oblasti experta na psychiku. Výkon trenér vidí a může ho analyzovat, psychické procesy nikoli. Jak z toho ven, když psychologové málo rozumí sportovnímu výkonu a trenéři se psychiku sportovce snaží řešit metodou pokus – omyl? O tom jsme si povídali s Michalem Šafářem, předsedou Asociace psychologů sportu.

TEXT: ZDENĚK HANÍK

MICHAL ŠAFÁŘ

- předseda Asociace psychologů sportu
- děkan Fakulty tělesné kultury Univerzity Palackého v Olomouci
- spolupracoval např. s dvojnásobnou wimbledonskou vítězkou Petrou Kvitovou

ZDENĚK HANÍK: „Zkusme si napřed spolu vyjasnit pojmy. Profesor Hošek se drží pojmu psychologická příprava. Je tady mentální trénink, psychická stránka výkonu. Šlo by v tom udělat pořádek?“

MICHAL ŠAFÁŘ: „Klíčový pojem je sportovní psychologie. Pod tím fungujeme, protože vycházíme z toho, že jsme kotveni v psychologické obci. Když se dostaneme ke sportu, tak o té aplikované oblasti se vždy, historicky, mluvilo už od profesora Vaňka, jako o psychologické přípravě. V zahraničí se běžně užívá mentální trénink. Psychologická příprava se považuje za širší pojem než mentální trénink. Psychologie výkonu, o které vy často mluvíte, je parciální, dílčí oblast, ale na druhé straně přesahuje psychologii sportu, protože o psychologii výkonu se často mluví také v manažerské psychologii. V Americe mají část psychologie výkonu, která je zaměřena na sport. Nevím, jestli je to trend v anglosaských zemích, ale ten pojem se tam začíná objevovat.“

ZH: „Chápu, ale ve chvíli, kdy se bavíme o psychologii sportu, tak už jsme v oblasti sportovního výkonu. Chceme působit na sportovní výkon, resp. i na jeho psychickou složku.“

MŠ: „Pokud máme pohledy spojovat, tak mi připadá, že je to poměrně logická cesta. Trenér se opírá o to, co vidí a jak je schopen analyzovat činnost na hřišti,

a z toho může odvozovat věci v psychologii. Pohled psychologa vychází z druhé strany, z osobnosti, a když jsme u týmových sportů, z dynamiky, a od toho se dostává k výkonu. Ty věci se mohou někde potkat, jen to východisko je jiné. Já vidím člověka s jeho vlastnostmi, charakteristikami, dynamikou. A trenér na hřišti, když to zjednoduším, tak...“

ZH: „Vidí hráče...“

MŠ: „Vidí hráče a z toho si odvozuje, co se asi děje v jeho psychice. Takže, podle mě, toto nemusí být primárně v rozporu. Ty dva pohledy se mohou v nějaké fázi potkat, vzájemně podporovat a doplňovat. Já tomu, co se děje na hřišti, primárně nerozumím. Potřebuji nejdříve rozumět, co se mezi hráči děje lidsky. Až potom z toho mohu vytvářet nějaké hypotézy nebo doporučení ve vztahu ke hře.“

ZH: „To zní logicky, ale my víme, že když nefunguje výkon na hřišti, vytváří to negativní psychické prostředí. Čili ve sportu je primární výkon. Když funguje výkon, tak zpravidla ovlivňuje dobré vztahy i mimo hřiště. Ovšem dobré vztahy v životě ještě zdaleka nezaručují dobrý výkon na hřišti.“

MŠ: „Dostáváme se trochu na tenký led, protože dělicí linka, podle mě, nevede úplně jednoznačně, ale možná dost rozdílně v mužském a ženském mančaftu. Pro mě, jako pro psychologa, je důležitá

člověk?

gativní psychické prostředí. Čili ve sportu je primární výkon. Když funguje výkon, tak zpravidla ovlivňuje dobré vztahy i mimo hřiště. Ovšem dobré vztahy v životě ještě zdaleka nezaručují dobrý výkon na hřišti.“

MŠ: „Dostáváme se trochu na tenký led, protože dělicí linka, podle mě, nevede úplně jednoznačně, ale možná dost rozdílně v mužském a ženském mančaftu. Pro mě, jako pro psychologa, je důležitá prvotní úvaha, do jaké míry má cenu oddělit to, co se děje v kabině a mimo kabinu, od toho, co se děje na hřišti.“

ZH: „Já vnímám kabinu a hřiště jako jedno. Hřiště a kabina pro mě splývá, souvisí s výkonem. Myslel jsem dění na hřišti vs. mimosportovní život. Ale jsem rád, že jste vzpomněl ženy. Ženští trenéři, alespoň ve volejbalu, si stěžují na to, že ženy nadřadí vztahy...“

MŠ: „Vztahovou rovinu nad tu herní.“

ZH: „Ale ženy, které nadřadí tu herní, jsou zpravidla ve sportu lepší.“

MŠ: „Nevím, jestli jsou lepší, ale rozhodně jsou často lépe uchopitelné pro trenéry a lépe se s nimi pracuje.“

ZH: „Mně to vychází, jako by byl obor sportovní psychologie trochu v temnu.

Proč neexistují v oblasti české sportovní psychologie nějaké souhrnné reprezentativní publikace či učebnice?“

MŠ: „To úplně nevím. Trošku se změnil kontext sportovní psychologie dneška. Ale pokud vychází z nějaké literatury, tak buď ze zahraniční, anebo vychází primárně z takové, která leží rámcově mimo sport. Hoškova generace vyšla z tělocvičářského prostředí, mimo Vaňka, ale primárně to byli všechno tělocvičáři, kteří si potom, sekundárně, rozšířili psychologické vzdělání a začali se věnovat psychologické oblasti. Dnešní generace, tím, jak je nastaveno a regulováno vzdělávání, vychází primárně z psychologického prostředí. Jsou to vystudovaní psychologové. Někteří tedy k tomu mají vystudovaný tělocvik, jiní jsou bývalí sportovci, další jsou trenéři. Ale background mají v psychologii. Absolvovali psychoterapeutický výcvik a měli by být natolik flexibilní, že by měli rozumět člověku, ať dělá rutinní práci u pásu, nebo má být vyslán do kosmu. Hoškova generace byla výrazně akademická, přestože měli přesahy do aplikační oblasti. Dnešní generace psychologů, byť někteří jsou

ZDENĚK HANÍK

- zakladatel Unie profesionálních trenérů při ČOV
- bývalý kouč volejbalových reprezentací mužů Česka a Rakouska
- současný místopředseda ČOV

log-trenér v kolektivních hrách. Vrba, Jandač, Říha, Hejková, Železný a z jiného břehu i profesor Kolář, všichni se shodují v tom, že pokud by jim měl něco přinést psycholog, tak musí rozumět jejich sportu. Ale psychologie se studuje na Filosofické fakultě, čili od sportu daleko.“

MŠ: „My říkáme, že je to ta podmínka minimální, nikoliv dostačující ve sportovní psychologii. Ale jsme si vědomi toho, že to jsou značné bariéry ve vzdělávání. A ještě dodávám, že ti trenéři, které jste jmenoval, mají vlastní psychologickou kompetenci tak silnou, že jejich potřeba externího odborníka je malá.“

ZH: „Je to pravda, ale jenom zčásti, protože všichni to vyzkoušeli. Všichni měli potřebu nějakého gurma.“

MŠ: „Ale to je přesně ono. Já mám opakovanou zkušenost, že dost často si o pomoc psychologa řeknou lidé, kteří ho vlastně ani nepotřebují. A ti, co ho potřebují, v rámci trenérských předpokladů, nereflektují tuto potřebu ho mít.“

ZH: „Dobře, vraťme se k bariérám ve vzdělání, o nichž jste mluvil. Co s tím?“

MŠ: „Částečně to řeší trh. Protože tak, jak je to ve světě obecně definováno, se vyprofilovala oblast mentálních koučů, kteří vzdělanostní limity nebo bariéry mají nastaveny otevřeněji.“

ZH: „Pokud mám správné informace, třeba ve Francii existuje model, že se studenti sportovní psychologie po prvním ročníku musí rozhodnout, zda jdou směrem psychologickým, nebo sportovním. A už to, že základní výuka je společná, mi přijde rozumné. Není to možné u nás?“

MŠ: „Existuje regulační norma v Evropské unii, která říká, že psycholog je pouze ten, kdo vystuduje pětileté magisterské studium psychologie plus jeden rok je tam dán k nějaké supervizi. A to je ta minimální podmínka. A teprve potom by mělo následovat, buď v pozici celoživotního, nebo postgraduálního vzdělávání, vzdělání zaměřené do nějaké specifické oblasti: sportu, vojenství, pracovní, klinické, kamkoliv jinam. Američané to mají jinak. Katka Vejvodová má vystudovanou sportovní psychologii v Americe, ti mají všeobecný humanitní bakalářský stupeň a v magisterském už se mohou specializovat na psychologii sportu, ve dvouletém studiu.“

ZH: „Rozumím tomu tak, že kdo nesplňuje evropskou normu, z evropského hlediska není psycholog?“

MŠ: „Ano.“

FOTO: ČTK

ZH: „Ale zase to vyřeší trh. Nám by ve sportovním prostředí pomohlo, aby byl expert použitelný, nikoli jen, aby splňoval evropské normy. Nemáme šanci? Vaše fakulta?“

MŠ: „Zkusila to Praha dvouoborovou tělesná výchova/psychologie, která tam běžela tři roky. Potom to akreditační úřad zařízl. Je to velmi komplikované. Máme ji připravenou, ale je to jenom varianta k mentálnímu kouči. My prostě nemůžeme pojem psycholog v tomto případě použít. To znamená, že naši trenéři nebo studenti, kteří tady budou studovat, si mohou zvolit specializaci mentální trénink. Protože to není regulováno a my jsme schopni podle svého nejlepšího vědomí a svědomí naskládat některé vědomosti a kompetence v rámci tohoto modelu.“

ZH: „Čili tělocvikář bude mít navíc specializaci mentální trénink?“

MŠ: „Může mít jeden výstup mentální trénink. Tím pádem my mu nedáváme žádný papír na trh, ale rozšiřujeme mu kompetenci v oblasti psychologie sportu.“

Petra Kvitová patřila k nejnámějším klientům psychologa Michala Šafáře, který tak zblízka zažil, co znamená vyhrát tenisový Wimbledon

„JÁ MÁM OPAKOVANOU ZKUŠENOST, ŽE DOST ČASTO SI O POMOC PSYCHOLOGA ŘEKNOU LIDÉ, KTEŘÍ HO VLASTNĚ ANI NEPOTŘEBUJÍ. A TI, CO HO POTŘEBUJÍ, V RÁMCI TRENÉRSKÝCH PŘEDPOKLADŮ, NEREFLEKTUJÍ TUTO POTŘEBU HO MÍT.“

AKCE TOUR DE CLUB PŘIVEDE PROFESIONÁLNÍ TRENÉRY A REPREZENTAČNÍ HRÁČE PŘÍMO NA TVŮJ TRÉNINK

**TRÉNUJ S TĚMI
NEJLEPŠÍMI...**

**ČESKÝ
FLORBAL**

www.ceskyflorbal.cz

ZH: „Spolupracuji 35 let s doktorem Hanákem z Brna, a to je pan Psycholog. A potřeboval jsem ho celý život jako mentora, jako zrcadlo atd. Ale on se zase za těch 35 let se mnou naučil rozumět volejbalu. Takže cítím, že potřebujeme ty psychology s velkým P. Potřebujeme je jako mentory.“

MŠ: „Moje zkušenost je, že aby toto fungovalo, má spolupráce s psychologem systematické kroky. Nemůže to být tak, že trenér uprostřed sezony zjistí, že mu něco nefunguje a teď volá psychologa. To je profesní sebevražda.“

ZH: „Ale takový trenér je přece diletant, ne?“

MŠ: „Jenže když přijde trenérské zoufalství... Rozumím, že tu potřebu má. A to je zodpovědnost příslušného psychologa, aby mu řekl, že teď to nejde. Takhle to nemůže fungovat. Ideální stav je, když se v přípravném období definuje plán a do toho vstupuje psycholog, který si ladí základní představu s trenérem. A mnohokrát i v tomto momentu dochází k tomu, že jsme si řekli: „Sorry, ne. Máme jiný pohled, na tom se neshodujeme a nemůžeme spolupracovat.“

ZH: „Rozumím. Ale je tu problém určitého trenérského diletantismu, kdy někteří trenéři s psychologem neumí dlouhodobě pracovat a nevědí, jak a na co se ho ptát. A podle mě je to i trochu výsledkem příkopu mezi teorií a praxí. Někteří jsou zbabělí a nepracoví na to, aby si přiznali, že to je jejich problém. Jiní jsou nevzdělaní, a tudíž neví, kam jít pro rozum, kterou knížku otevřít nebo kterého člověka oslovit.“

MŠ: „Vy jste na ně přísný, ale samozřejmě ty ty faktory hrají roli.“

ZH: „Přísný nejsem já, přísné je na nás prostředí současného vrcholového sportu. Máme krizi týmových her a snažíme se s tím něco dělat. Nechci podléhat iluzi. Máme minimum trenérů v zahraničí, český mozek v našem oboru v zahraničí nikoho nezajímá. Mým trenérům, jako byl třeba Karel Lázníčka, stačil nějaký lidský cit a zkušenosti, ale to už dnes nestačí.“

MŠ: „No, a to je právě otázka, že se všechno posunulo na takovou úroveň, že i intuitivně dobrý trenér narazí na limity.“

ZH: „A jsme znovu v kruhu. Limity v jakém oboru? Kde je ten obor? Kde jsou ti partneři pro nás trenéry? Proč tu není reprezentativní publikace? Už je má kineziologie, když si přečtete Věleho nebo Koláře, tak už vidíte: Jo, toho se dá chytit, na to se dá odkazovat atd. A proč to ve vašem oboru neexistuje?“

MŠ: „Protože jsme ji nenapsali? To je jasná odpověď... Já jsem byl ten, který to dvakrát stopnul, protože byla připravena publikace, kterou měla zaštitit ASP (Asociace sportovních psychologů), a mně to, možná ve srovnání s tím zahraničím, nepřišlo úplně dobré. Nebyli jsme schopni... Nenašel se nikdo, kdo by se toho editorsky ujal, dal to do jednotné podoby. Částečně je nás málo, není to úplně kvalitní. A lidé, kteří jsou dobří, dělají v praxi a nemají velký zájem nebo motiv psát.“

ZH: „To se nedivím, že nemají motiv psát. Živí se tím a své know-how nemají potřebu hulákat do veřejného prostoru.“

MŠ: „No právě.“

ZH: „Jestli není vina trochu v tom, že jste vlastně přísně ohraničení? Už víme, kam máme jít za fyzioterapeutem, už víme, kam máme jít za výživovým poradcem, máme prostě určité autority v dílčích oborech. A v oblasti psychologie sportu nevíme! Ptám se, jestli jsme tím neposkytli trochu prostor obchodníkům s mentálním tréninkem, kteří nemají potřebnou kompetenci, ale pouze využívají odborného vakua...“

Zde naše povídání půlíme. Omlouváme se, že jsme zůstali více v teoretické rovině, ale nutnost vešla zorientovat čtenáře v prostředí české sportovní psychologie, abychom příště mohli diskutovat o aktuálních a šťavnatějších tématech:

Samozvaní mentální koučové
Psycholog – expert na hlavu
Trenér psycholog

VZKAZ OD MICHALA ŠAFÁŘE

„SCHOPNOST POOTEVŘÍT DVEŘE TŘINÁCTÉ KOMNATY, VE KTERÉ SE UKRÝVÁ PROFESNÍ KNOW-HOW I OSOBNÍ LIMITY, JE ZNAKEM SÍLY TRENÉRA I SPORTOVNÍHO PSYCHOLOGA. SPOJENÍ TĚCHTO SIL POSOUVÁ HRANICE - VÝKONU, VZTAHU, KARIÉRY.“

VZKAZ OD ZDEŇKA HANIKA

„PSYCHOLOGEM TÝMU JE TRENÉR - HRÁČI TO OD NĚHO OČEKÁVÁJÍ. VE VLASTNÍM (PROFESNÍM) ZÁJMU BY MĚL SPOLUPRACOVAT I S DOBRÝM ODBORNÍKEM V OBLASTI LIDSKÉ PSYCHIKY.“

iSport.cz

PREMIUM

Získejte
přístup
k prémiovému
obsahu
na 30 dní
ZDARMA

Exkluzivně
v mobilní aplikaci
iSport

Sportovní zprávy,
výsledky, videa,
online přenosy.
Stáhněte si aplikaci
iSport do svého
mobilu:

NYNÍ NA
Google Play

Stáhnout v
App Store

Víc je prostě víc

Transporter 6.1

Nový Transporter 6.1 se nespokojí jen s malým úkolem, byl stvořen pro těžkou práci. Díky prodloužení ložné plochy pod dvousedadlo spolujezdce si poradí s pořádnou náloží i s opravdu dlouhými předměty. Rád se nechá zapřáhnout a se svým asistentem pro couvání s přívěsem vás nenechá ve štychu ani v prostoru plném překážek. O prostoru má totiž s pomocí aktivní ochrany boků vždy přehled, a při parkování za vás navíc rád převezme volant. Je to zkrátka dřič, který je tu vždy pro vás, abyste každý den mohli zvládnout o trochu víc.

Na obrázku je model s příplatkovou výbavou. Kombinovaná spotřeba a emise CO₂ modelu Transporter: 5,8–8,4 l/100 km, 152–222 g/km.

vw-uzitkove.cz

**Užitkové
vozy**